

APERITIFF

08 VINERI • 19 Iunie • 2020

22-27 ENGLISH PAGES

PUBLICAȚIE OFICIALĂ A TIFF ISSN 2784-3815 ISSN - L 2784 - 3149

ORNELLA MUTI PREMIU PENTRU O LEGENDĂ

Ornella Muti, una dintre figurile iconice ale cinematografului internațional, vine azi la TIFF să salute publicul, de la ora 18:00, la Casa de Cultură a Studenților. Filmul *O iubire a lui Swann*, ecranizare după *În căutarea timpului pierdut* de Marcel Proust, este proiectat în onoarea actriței distinsă cu Premiul pentru Întreaga Activitate la TIFF.25!

03
31

▶
06
24

Interviu cu Andreea Vasile

Andreea Vasile vorbește despre Bianca, personajul ei din 3 zile în septembrie, și despre felul în care un plan-secvență obligă actorul să renunțe la control.

▶
05
22

Ce caută Aidan Gillen într-un film

Înainte de masterclass-ul său de astăzi, de la ora 12:00, de la Radisson Blu, am stat de vorbă cu Aidan Gillen despre ceea ce îl atrage în sala de cinema.

BILETE TIFF.25

VÂNZAREA BILETELOR:

ONLINE, pe tiff.eventbook.ro și prin aplicația mobilă a festivalului, TIFF Official APP. Biletele cumpărate prin sistemul online sau direct prin aplicație se supun aceluiași reguli prezentate în politica oficială de bilete a festivalului.

DE LA CASIERIILE TIFF, începând de luni, **8 iunie 2026: Cinema FLORIN PIERSIC**, Piața Mihai Viteazul, nr. 11 / **Cinema VICTORIA**, B-dul Eroilor, nr. 51 / **Piața Unirii** / iar din 12 iunie în: **Cinema ARTA**, str. Universității, nr. 3

Programul casierierilor:
Luni, 8 iunie – Joi, 11 iunie: 11:00 – 19:00;
Vineri, 12 iunie – duminică, 21 iunie: 09:00 – 23:00.

ATENȚIE!

Recomandăm procurarea biletelor online.

Vor exista doar patru puncte de vânzare a biletelor, la Cinema Florin Piersic, Cinema Victoria, Cinema Arta și în Piața Unirii, ce vor fi deschise pe toată perioada de desfășurare a festivalului, conform programului de mai sus. Toți posesorii de acreditări trebuie să își procure bilete cu valoare zero de la casieriele festivalului, din aplicația mobilă TIFF Official APP sau de pe tiff.eventbook.ro.

PREȚURILE BILETELOR

• **Bilet de intrare unic** (valabil pentru o singură proiecție) pentru toate categoriile de spectatori: 30 lei.

• **Bilet matineu** (valabil pentru proiecțiile din intervalul orar 09.00 – 14.00): 25 lei

BILETE CU PREȚ SPECIAL:

• Bilet pentru proiecțiile în aer liber: 25 lei
• Bilet pentru **Gala de deschidere**: 60 lei*
• Bilet pentru **Ceremonia de închidere**: 60 lei*
• Bilet pentru **Concerte, cine-concerte**: 50 lei*

• Bilet pentru **evenimentele Film Food**: în funcție de eveniment*

• **Noite Morricone Show** – Prețurile biletelor, în funcție de categorie*, sunt disponibile online pe tiff.eventbook.ro

Persoanele cu handicap beneficiază de bilete gratuite pentru maximum 3 proiecții, din aceeași zi, în limita locurilor alocate disponibile, cu excepția cine-concertelor, evenimentelor Film Food, Gaieli de deccernare a Premiilor TIFF și a Spectacolului Noite Morricone, în baza certificatului de încadrare în grad de handicap și a actului de identitate. Însoțitorii persoanelor care necesită asistent personal vor beneficia, de asemenea, de bilete gratuite pentru aceleași proiecții.

POLITICĂ DE ACCES:

Accesul la eveniment se face prin scanarea biletului, fie printat, fie în format electronic, de pe dispozitivele mobile. Accesul este posibil doar pe baza unui bilet valabil la proiecția respectivă (exceptând copiii sub 3 ani, care nu ocupă un loc individual).

Cu 5 minute înaintea începerii oricărei proiecții, se va permite intrarea în sală a deținătorilor de acreditări TIFF, care nu au reușit să își procure **BILETE DE INTRARE**, cu condiția să existe locuri libere în sală.

Locurile în sală sunt garantate până la 5 minute înainte de începerea proiecției. De asemenea, **DUPĂ ÎNCEPEREA PROIECȚIEI, ACCESUL ÎN SALĂ ESTE INTERZIS!**

Locurile nu sunt alocate și sunt disponibile la alegerea spectatorului.

ATENȚIE: Filmele din cadrul festivalului pot conține scene de sex, violență sau limbaj licențios, astfel că vă recomandăm să verificați descrierea acestora din programul oficial înainte de a cumpăra biletele. Accesul cu animale de companie nu este permis în incinta sălilor de cinema. Consumul de băuturi și produse alimentare din exterior este interzis.

ANULARE BILETE ȘI RAMBURSARE BANI

Biletele achiziționate nu pot fi anulate sau schimbate. Se returnează contravaloarea biletelor doar în cazul în care proiecția este anulată în avans din motive tehnice, condiții meteorologice nefavorabile sau alte cazuri

Premiul publicului TIFF.25

COMPETIȚIE

1	AICI MĂ SIMT ACASĂ / FEELS LIKE HOME	4.72
2	GOL GOLUȚ / TRULY NAKED	4.43
3	TATĂL NOSTRU / OUR FATHER	4.4
4	UMBRA TATĂLUI MEU / MY FATHER'S SHADOW	4.36
5	HANGARUL ROȘU / THE RED HANGAR	4.19
6	REGELE SOARE / LE ROI SOLEIL	3.82
7	TITANIC OCEAN / TITANIC OCEAN	3.78
8	O FANTOMĂ UTILĂ / A USEFUL GHOST	3.75
9	BUTTERFLY	3.67
10	SE FACE ZI / THE NIGHT IS FADING AWAY	3.52
11	LIONEL	3.52
12	SICKO	3.49

BAROMETRU GENERAL

1	CINA / THE DINNER	4.87
2	GORKY RESORT	4.78
3	TORTUL PREȘEDINTELUI / THE PRESIDENT'S CAKE	4.74
4	AICI MĂ SIMT ACASĂ / FEELS LIKE HOME	4.72
5	STRADA MÁLAGA / CALLE MÁLAGA	4.7
6	ULTIMUL VIKING / THE LAST VIKING	4.66
7	VALEA ZĂMBETELOR / THE HOLY BOY	4.61
8	UN AN DE ȘCOALĂ / UN ANNO DI SCUOLA	4.61
9	KOKUHO	4.6
10	LUCRURI NESPUSE / THINGS WE DON'T SAY	4.59

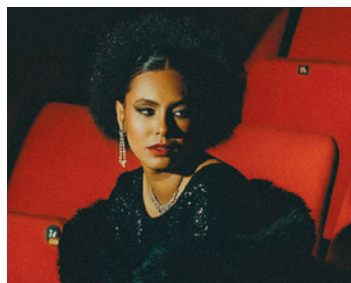

Puteți vota în aplicația oficială TIFF, de pe telefon sau prin linkul primit pe e-mail după proiecție. Votul pentru fiecare film este deschis timp de 24 de ore de la proiecție. Cei care votează prin aplicația de pe smartphone intră automat în tombola cu premii zilnice oferite de sponsorii TIFF. Fiecare vot contează și ne ajută să desemnăm câștigătorul Premiului Publicului, care va fi acordat la gala de sămbătă!

Concertul zilei la Muzeul de Artă Charlotte Colace

Cu o voce caldă și expresivă, Charlotte Colace creează un univers sonor profund personal, în care vulnerabilitatea și forța coexistă într-un echilibru subtil.

Anda Pășcuță

Cântăreața și compozitoarea Charlotte Colace, cu rădăcini franceze și cubaneze, dar stabilită la Berlin, și-a construit rapid un loc special pe scena contemporană de soul și jazz. Muzica sa îmbină eleganța soul-ului clasic cu influențe moderne

de R&B și jazz, iar versurile explorează cu sinceritate teme precum iubirea, pierderea, transformarea și reziliența. În ultimii ani, a colaborat și a împărțit scena cu artiști precum Omah Lay, Nick Hakim și Noah Slee, participând totodată la numeroase proiecte colective, care au contribuit la eferveșcența scenei muzicale berlineze.

Cu sprijinul Centrului Cultural German Cluj.

Biletele se pot achiziționa pe tiff.eventbook.ro, aplicația oficială TIFF, sau tiff.ro.

VINERI, 19 Iunie, ORA 19:00 / MUZEUL DE ARTĂ

de forță majoră. Urmăriți site-ul oficial al festivalului tiff.ro și tiff.eventbook.ro pentru informații referitoare la reprogramarea proiecțiilor. Contravaloarea biletelor nu se returnează în situația în care condițiile meteo se deteriorează după începerea proiecției. De asemenea, nu se returnează contravaloarea biletelor nefolosite din pachetul de abonamente.

ÎN CAZ DE PLOAIE

Biletele cumpărate pentru proiecțiile care se mută în interior își păstrează valabilitatea.

• Proiecția zilnică a filmului din **PIAȚA UNIRII OPEN AIR**, ora 21:45, va avea loc în aceeași seară la **Casa de Cultură a Studenților**, începând cu ora 23:00

• Proiecția zilnică a filmului din **IULIUS PARC OPEN AIR** va avea loc în aceeași seară la **Cinema Mărăști**, începând cu ora 22:30.

• Proiecția zilnică a filmului de la **MUZEUL DE ARTĂ**, ora 21:30, va avea loc în aceeași seară la **Cercul Militar**, începând cu ora 23:15.

LOCAȚII:

CINEMA FLORIN PIERSIC, Piața Mihai Viteazul, nr. 11
CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR, Piața Lucian Bologa, nr. 1-3
PIAȚA UNIRII OPEN AIR
CINEMA VICTORIA, B-dul Eroilor, nr. 51
CERCUL MILITAR, B-dul Eroilor, nr. 51 * fără rampă de acces pentru persoanele cu dizabilități
CINEMA ARTA, str. Universității, nr. 3
UNIVERSITATEA SAPIENTIA, str. Calea Turzii, nr. 4 * fără rampă de acces pentru persoanele cu dizabilități
IULIUS PARC OPEN AIR, str. Alexandru Vaida Voevod, nr. 53 B
MUZEUL DE ARTĂ, str. Piața Unirii, nr. 30
CINEMA DACIA, str. Bucegi, bl A1
CINEMA MĂRĂȘTI, str. Aurel Vlaicu, nr. 3
CĂSTELUL BĂNFFY BONTA, DJ161, localitatea Bonțida
TEATRUL NAȚIONAL CLUJ NAPOCA, Piața Ștefan cel Mare, nr. 2-4
STATIUNEA DE CERCETARE HORTICOLĂ USAMV, Strada Horticultorilor nr. 5

APERITIFF

Redactor-șef:
Dan Boicea

Editori:
Ion Indolean
Claudia Negrea
Ruxandra
Predescu
Oana Balaci
Șerban Mark Pop
Maria Barbu
Louisa Miclăuș
Maria Măruță

Titus
Constantinescu
Ecaterina Volmer
Tamara Văscu
Bogdan Slab
Andreea Ghica
Carina Domuța
Anais Dragu
Mara Vintu
Irina Mărințuș
Valentina Chitic

Junior editori:
Alina Agafiței
Flavia Ciucaș
Ioan Ștepoaie
David Seko
Anda Pășcuță

Graphic design:
Carmen Gociu
Gabi Bora
Vasile Pipas

Tipărit la: Garamond

Proiect cultural finanțat de Ministerul Culturii

Proiect realizat cu sprijinul Primăriei și Consiliului Local Cluj-Napoca

Europa Creativă MEDIA

Ornella Muti, Premiul pentru

Întreaga Activitate la TIFF.25

În cadrul TIFF.25, actrița italiană va primi Premiul pentru Întreaga Activitate la Gala de închidere, va susține un masterclass la Hotel Radisson Blu, sâmbătă, 20 iunie, de la ora 12:45 și va fi prezentă la proiecția *Un amour de Swann*, (r. Volker Schlöndorff), vineri, 19 iunie, de la ora 18:00 la Casa de Cultură a Studenților.

Oana Balaci

Legendă a cinematografului mondiale, s-a făcut remarcată încă de la frageda vârstă de 14 ani, când a jucat în filmul *La moglie più bella* (1970) regizat de Damiano Damiani.

Acesta a descoperit-o când făcea modeling și a fost fascinat de frumusețea ei hipnotică și de prezența-i carismatică, atribute ce aveau să captiveze generații întregi de spectatori pe parcursul a cinci decenii de carieră.

Colaborarea artistei cu regizorul Marco Ferreri a rămas un punct de referință în istoria filmului, motiv pentru care cele trei pelicule realizate împreună (*L'ultima donna*, *Storie di ordinaria follia* și *Il futuro è donna*) au fost proiectate în 2012 la Festivalul de Film de la Locarno, într-o retrospectivă

menită să onoreze această legătură intensă dintre un icon de pe ecran și un autor radical din spatele camerei.

Titluri precum *Chronicle of a Death Foretold*, *Oscar* sau *To Rome with Love* au făcut-o cunoscută la nivel internațional.

În ele, actrița joacă roluri feminine puternice, atipice pentru perioada respectivă, iar personajele ei chestionează convențiile și masculinitatea fragilă.

Actrița a avut colaborări notabile cu mai mulți cineaști cu viziuni regizo-

rale aparte precum Ettore Scola, Francesco Rosi, Woody Allen, Lucas Belvaux, Mike Figgis sau John Landis. Ea nu s-a sfiiț nici de latura comercială a industriei, iar *Il bisbetico domato* și *Innamorato pazzo*, două colaborări cu Adriano Celentano, au rămas printre cele mai îndrăgite filme din Italia anilor '80. La nivel global, a devenit cunoscută publicului larg pentru interpretarea Prințesei Aura din SF-ul cult *Flash Gordon*, bazat pe benzile desenate care l-au inspirat pe George Lucas să dezvolte universul *Star Wars*.

Filmele Ornellei Muti au fost deseori selectate la cele mai mari festivaluri de profil din lume. The Tulse Luper Suitcases (r. Peter Greenaway, 2003) s-a aflat în Competiția Oficială la Cannes, iar cea mai recentă prezență a ei la eveniment a avut loc chiar anul acesta, cu *Roma Elastica* (r. Bertrand Mandico). Regizorul american Sean Baker, cunoscut pentru personajele sale marginale, a ajutat considerabil la popularizarea filmelor clasice ale actriței pentru generațiile tinere, prin susținerea lansării colecției restaurate Ornella Muti 1970s Collection pe Blu-ray și DVD. ■

Dincolo de ecran: cinema, identitate și educație

Ștefan Giurgiu, echipa Teen Spirit

Filmele ne arată mereu chimia, dar aproape niciodată grija de după. Crescând cu poveștile de la Hollywood, e ușor să ne formăm așteptări nerealiste. Cum influențează filmele modul în care iubim, comunicăm și ne descoperim pe noi înșine?

Pentru a răspunde, am creat un spațiu 100% sigur și lipsit de prejudecăți. Vineri, pe 19 iunie, alături de specialiștii din Asociația

Eros, vă invităm la o după-amiază interactivă. Împreună vom privi dincolo de ecran, vom demonta miturile cinematografice și vom vorbi onest despre relații, limite și identitate.

Evenimentul cuprinde două ateliere. De la ora 13:00, în sesiunea „What We Don't See on Screen”, discutăm despre vulnerabilitate și rescriem scene celebre pentru a le face reale și sigure. Mai târziu, de la 15:00, la „Becoming & Your Own Story”, ne vom folosi de cinema queer coming-of-age pentru a explora blând teme precum exprimarea de gen și găsirea propriei comunități. ■

Dispariția – Sub soarele încins, nimeni nu te poate auzi țipând

Laurențiu Paraschiv

Pe de o parte, un cuplu.

Din Amsterdam, veniți în vacanța de vară în Nîmes. Uneori se mai ceartă, dar se iubesc nespus. Și clar se iau în serios atunci când ea, Saskia, îi povestește lui, Rex, un vis pe care l-a avut din nou. În el, se face că e captivă într-un ou de aur care plutește în derivă prin spațiul nemărginit. Doar că de data asta, ceva e diferit. Există și un al doilea ou, iar dacă cele două s-ar ciocni, singurătatea de nesuportat ar lua într-un final sfârșit.

Pe de altă parte, un criminal. Profesor de chimie la un liceu din Nîmes, tocmai a cumpărat o casă de vacanță pentru soție și cele două fiice. Celei dintâi îi reproșează că ar trebui să fie fericită că el, Raymond, nu a mai avut altă femeie în viața lui. Dar de fapt, se uită. Se uită după alte

Cu trei decenii înainte de Midsommar, danezul George Sluizer reușea să creeze, mai la sud, teroare în plină zi.

femei mereu. Și când organizează spontan un concurs de țipat în curtea casei de vacanță, nu o face pentru că își iubește nespus familia, ci pentru că are un plan ascuns: să afle dacă vecinii pot auzi ceva de pătura groasă de copaci care ține deja privirile curioase la distanță.

Spre deosebire de cele două ouă, care reușesc să conviețuiască fără a se șicana câtuși de puțin, cele două realități ajung rapid să se izbească. Însă nu cu un bang – filmul lui George Sluizer e orice, numai exploziv nu. Sau nu în sensul adevărat al cuvântului, oricum. Teroarea picură ca dintr-o baterie stricată și se adună într-un castron

suficient de mare încât să nu dea niciodată pe afară. Ce e și mai interesant e că poți vedea întregul castron: totul se întâmplă în plină zi. Și deși soarele arde și arde, lumea devine mai întunecată cu fiecare oră. Atât de întunecată încât, la trei ani după dispariția Saskiei de mâna lui Raymond, lumea lui Rex a ajuns de un negru cosmic. Singurătatea e, într-adevăr, de nesuportat – la fel ca și realismul sinistru practicat de Sluizer. Poate că de-asta l-a și numit Kubrick cel mai înfricoșător film făcut vreodată. În loc să apeleze la înflorituri, el alege să prezinte realitatea așa cum e: fără speranță.

Crezi că știi persoana cu care vorbești după ce îi vezi poza de familie, însă nu te-ai putea înșela mai amarnic. Iar curiozitatea, atât de adânc înrădăcinată în natura umană, învinge de fiecare dată. Curiozitatea de a te urca în acea mașină, chit că fiecare celulă din corp îți spune să nu. Curiozitatea de a afla ce s-a întâmplat cu adevărat, chit că ți-ar fi mai bine să te complaci dacă nu într-o minciună, măcar într-un semi-adevăr. Curiozitatea de a afla la rândul tău ce și cum, chit că să știi te va damna și pe tine la captivitate într-un ou de aur plutind prin spațiu.

Film prezentat cu sprijinul Ambasadei Regatului Țărilor de Jos în România, SEE NL.

VINERI, 19 Iunie, ORA 13:00 / CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR

Aidan Gillen: „Când văd un film caut să fiu surprins și mișcat și vreau să nu simt trecerea timpului“

Înainte de masterclass-ului său de vineri, 19 iunie, de la ora 12:00, de la Radisson Blu, am stat de vorbă cu Aidan Gillen despre experiența de membru al juriului TIFF și despre ceea ce îl atrage la artă.

Șerban Mark Pop, Rebecca Roca-Rozenberg

Cum te-a primit Clujul și cum a fost primită proiecția celui mai nou film al tău, *Gorky Resort*?

Aidan Gillen: A fost foarte bine primit, de fapt! Am ajuns la proiecție abia spre final, pentru că fac parte din juriu și ieri am văzut patru filme, așa că am prins doar ultimele 20 de minute. Publicul a fost foarte entuziasmat. Am avut o sesiune de Q&A de o oră, apoi am mai petrecut vreo 45 de minute întâlnindu-mă cu oamenii în fața cinematografului. A fost destul de încurajator.

Ai menționat că faci parte din juriul TIFF. Cum este această experiență?

Este întotdeauna o onoare. E a treia oară când fac parte dintr-un juriu și mereu înveți ceva pe parcurs. O iau foarte în serios. Filmele au fost destul de diferite. Toate au multe de oferit, fiecare în felul său. Și sunt abia pe la jumătate! Nu există o diferență între a fi membru al juriului și a fi un spectator obișnuit. Eu merg la cinema, iubesc filmul, e același lucru. Evident, trebuie să lupți pentru ceea ce ți se pare bun. Am învățat să nu mă las influențat prea ușor. Sunt premii importante. Filmele depind de expunerea pe care o primesc în festivaluri și, poate, de un premiu câștigat pe parcurs pentru a-și continua drumul sau chiar pentru a ajunge să fie văzute. Mai ales dacă vorbim despre un cineast aflat la primul sau la al doilea film, lucru pe care

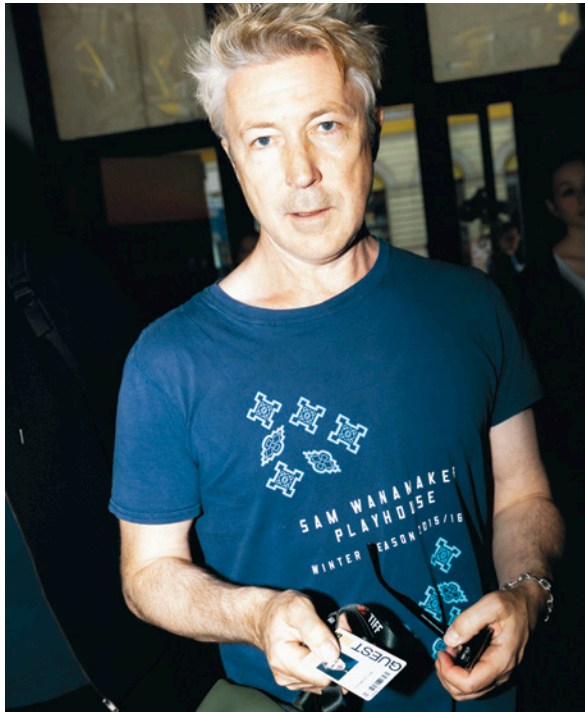

Foto: Claudiu Anghel

Nu cred că exclusivitatea sau izolarea pe care le vezi la unii chiar ajută la a fi un actor adevărat.

se concentrează TIFF. Caut să fiu surprins și mișcat. Vreau să nu simt trecerea timpului și să nu observ mecanismele filmului sau construcția din spatele lui. **Dacă nu există o diferență între un membru al juriului și un spectator obișnuit, atunci ce te atrage către anumite proiecte ca actor?** În general, scenariul. Un rol bun într-un scenariu bun. Contează și cine sunt

oamenii de care ești înconjurat. E plăcut să te gândești că proiectul va fi văzut, dar multe dintre proiectele mele preferate, dintre cele în care am jucat, nu au fost cu adevărat văzute de public. Dacă v-aș spune care sunt filmele mele preferate dintre cele în care am apărut, aproape nimeni nu le-a văzut, dar sunt bune.

Cazul *Gorky Resort* mi s-a părut foarte ancorat în prezent, având în vedere ce se întâmplă cu Rusia și Ucraina. A contat și ocazia de a lucra cu cinești polonezi. Admir filmul polonez, mergând înapoi și înțelegând poziția lui în cinemaul

mondial, cu regizori precum Polanski, Wajda, Holland, Kieślowski.

Au existat roluri în urma cărora te-ai surprins preluând obiceiuri, gesturi sau moduri de gândire ale personajului chiar și după încheierea filmărilor?

Da, tot timpul. Am început într-un mic teatru din Londra. Publicul era la fel de aproape cum suntem noi acum. Nu puteai scăpa prefăcându-te. Acesta este tipul de actorie care îmi place și ca spectator. Și devine obsedant. Îți trăiești viața prin emoțiile altcuiva. Cred că, la un moment dat, a devenit mai real decât ceea ce se întâmpla în viața mea reală. Iar în ceea ce privește lucrurile pe care le iei cu tine acasă, cred că trebuie să faci asta. Nu cred că rămân cu tine pentru totdeauna, dar mă gândesc constant la lucrurile pe care le-am făcut acum 30 de ani. Asta e viața mea, înțelegi? Toată lumea își ia munca acasă.

Rolurile tale pot stârni reacții emoționale foarte puternice în rândul publicului. Vezi asta ca pe un compliment sau poate deveni uneori ciudat când oamenii asociază acele emoții cu tine?

Aș lua asta ca pe un compliment. Fie că vorbim despre aceste filme independente sau despre teatru, unde poți simți emoțiile pentru că trebuie să le simți, actorul se hrănește din public. Este un schimb în ambele sensuri. O iau ca pe un compliment, pentru că atunci când merg să văd filme sau teatru, mă aștept la asta. Unele lucruri pe care le-am văzut m-au răvășit destul de tare. Linia dintre public și actor... Cu cât este mai puțin vizibilă, cu atât mai bine. Chiar și atunci când îi întâlnești pe oameni. De aceea îmi plac festivalurile precum TIFF. Nu există o astfel de linie. Trebuie să știi ce se întâmplă în lumea reală. Ar trebui să-ți fie accesibilă. ■

Fără plasă – un interviu cu actrița

Andreea Vasile

Andreea Vasile vorbește despre Bianca, personajul ei din *3 zile în septembrie*, despre adevărul reacțiilor imediate și despre felul în care un plan-secvență obligă actorul să renunțe la control.

Ion Indolean

Foto: Chris Nemes

După ce a deschis TIFF, vinerea trecută, filmul are a doua proiecție astăzi, de la ora 20:30, la Casa de Cultură a Studenților, în prezența regizorului Tudor Giurgiu și a echipei filmului, cu o sesiune de Q&A la final. Pe 20 iunie, de la ora 11:00, în TIFF Lounge din Piața Unirii, va avea loc la TIFF Talks și o discuție cu echipa.

Există în personajul tău un amestec de vulnerabilitate și forță. Ea fuge, dar fuga nu pare doar o cedare, ci și începutul unei desprinderi. Cum ai citit traseul ei?

Andreea Vasile: Cred că, în general, desprinderile sunt de foarte puține ori conștiente. Adică încep cumva înainte să putem să le numim. La Bianca nu există timp de gândire, nu are un plan, acțiunile ei sunt provocate de emoțiile și de corpul ei și se declanșează înainte ca mintea să poată formula exact ce se întâmplă. Asta m-a interesat în primul rând

„Adevărul era fix în reacțiile acelea grăbite, nedismulate și necenzurate de nimic.”

atunci când am vrut să refac cât mai veridic și cinstit tot parcursul ei: să respect această cronologie, dacă pot s-o numesc așa, a acțiunilor ei, fără să o filtrez prea tare. E multă

confuzie acolo, mult haos și interior și exterior, dar și asumare, deși n-ai zice la prima vedere.

Replica „seara asta am dat peste toți nebunii” pare să prindă ceva esențial: Bianca nu întâlnește doar oameni ciudați, ci ajunge să vadă lumea altfel. Cum ai lucrat cu această stare de realitate dereglată?

Oho, acum putem începe o discuție interminabilă despre ce e realitatea și ce ne servește nouă ca fiind realitate. Bianca nu analizează prea mult realitatea și reacționează, cum ziceam, cu ce are ea la îndemână în momentul acela, cu ce a învățat sau n-a învățat, cu ce a înțeles sau n-a înțeles, cu ce e viu în ea. Analiza vine mai târziu; explicațiile, concluziile, toate apar după ce noaptea aceea se va fi terminat. Pariul meu, în ceea ce o privește pe Bianca, a fost să nu-i stau în cale. Să n-o încurc. Cu mintea mea, cu analiza,

cu despiciatul în patru, cu nevoia mea de control, de rigoare, de disciplină.

Într-un plan-secvență, actorul nu prea are plasă de siguranță. Cum se schimbă jocul când știi că nu poți „repara” momentul prin montaj?

A fost foarte complicat pentru mine. Eu, ca actor, am nevoie să știu permanent ce cadre avem, ce obiective, când e prim-plan, când e general. Dar, dincolo de obiective și cadre, rămâne

e și pariul. În viața noastră suntem de atât de puține ori onești cu ceilalți, cu noi înșine, cu realitatea din fața noastră. Pe mine asta mă interesează în fiecare proiect: povestea. Și felul în care prețuiesc eu povestea, și meseria de fapt, este să mă asigur că sunt mereu în poziția de a căuta adevărul. Chiar dacă asta înseamnă să mă abandonez total.

Bianca trece prin foarte multe stări într-un timp foarte scurt: șoc, furie, rușine, derută, eliberare. Cum ai construit această acumulare fără pauze, mai ales într-un film gândit în timp real?

M-a interesat nevoia de adevăr: să nu joc niște concluzii, să nu explic și, poate cel mai important, să nu creez niște trepte – acum e șoc, acum furie, acum rușine. În cazul ei, emoțiile vin de-a valma, se întrepătrund. Oamenii habar n-au ce simt când li se întâmplă ceva. Și nu cred deloc că poți să construiești acumulare; trebuie doar să

3 zile în septembrie

un singur lucru pe care camera îl vede, indiferent ce faci: adevărul. Și poate că asta e esențial în căutarea noastră ca actori. Adevărul momentului respectiv. Țasta

fii atent să nu-i dai voie să se oprească, să-ți dai voie să fi prezent și să reacționezi fără să cosmetizezi nimic. ■

VINERI, 19 IUNIE, 20:30 / CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR

* Film nerecomandat minorilor / This film is not suitable for children.

CINEMA	CINEMA ARTA	CASA DE CULTURĂ	CINEMA MĂRĂȘTI
FLORIN PIERSIC	10:00 ZILELE FILMULUI ROMÂNESC	A STUDENȚILOR	19:30 ZILELE FILMULUI ROMÂNESC
11:30 ZILELE FILMULUI ROMÂNESC Scurtmetraje românești IV (Romanian Shorts IV) / 123'	Nu mă lăsa să mor (Don't Let Me Die) 108' / Andrei Epure / România, Bulgaria, Franța	13:00 FOCUS OLANDA Disparația (The Vanishing) 106' / George Sluizer / Olanda, Franța	Catane (Catane) 96' / Ioana Mischie / România, Italia
14:30 ZILELE FILMULUI ROMÂNESC Scurtmetraje românești III (Romanian Shorts III) 121'	12:30 WHAT'S UP, DOC? Despre noroi și sânge (Of Mud and Blood) 94' / Jean-Gabriel Leynaud / Franța, Germania	15:15 ZILELE FILMULUI ROMÂNESC Sorella di Clausura 120' / Ivana Mladenovic / România precedat de scurtmetrajul Canapeaua (The Couch) 15' / Enxhi Rista / Albania, România	CINEMA DACIA
17:30 ZILELE FILMULUI ROMÂNESC Scurtmetraje românești II (Romanian Shorts II) 121'	14:45 WHAT'S UP, DOC? Memorie (Memory) 98' / Vladlena Sandu / Franța, Olanda	18:00 PROIEȚII SPECIALE O iubire a lui Swann (Un amour de Swann) 110' / Volker Schlöndorff / Franța, Germania În prezența actriței Ornella Muti	MĂNĂȘTUR
20:30 ZILELE FILMULUI ROMÂNESC Scurtmetraje românești I (Romanian Shorts I) 122'	17:00 ZILELE FILMULUI ROMÂNESC Principii incertitudinii (The Uncertainty Principle) 90' / Sebastian Bădărău / România	20:30 DOUBLE TAKES, ZILELE FILMULUI ROMÂNESC 3 zile în septembrie (3 Days In September) 76' / Tudor Giurgiu / România	18:00 CLOSE UP: CORNELIU PORUMBOIU La Gomera (The Whistlers) 97' / Corneliu Porumboiu / România, Franța, Germania
CINEMA VICTORIA	19:30 ZILELE FILMULUI ROMÂNESC Pionul lui Lenin (Lenin's Pawn) 85' / Dragoș Turea / România	SAPIENTIA	20:30 TEEN SPIRIT, ZILELE FILMULUI ROMÂNESC De capul nostru (On Our Own) 94' / Tudor Jurgiu / România, Italia
10:00 COMPETITION Sicko 102' / Aitore Zholdaskali / Kazahstan	22:00 CLOSE UP: CORNELIU PORUMBOIU Politist, adjectiv (Police Adjective) 115' / Corneliu Porumboiu / România	14:30 ZILELE FILMULUI ROMÂNESC Un loc sigur (A Safe Place) 103' / Cecilia Ștefănescu / România	CERCUL MILITAR
12:00 COMPETITION Titanic Ocean 130' / Konstantina Kotzamani / Grecia, Germania, România, Franța, Spania	PIAȚA UNIRII	17:15 DOUBLE TAKES 18 găuri spre paradis (18 Holes to Paradise) 107' / João Nuno Pinto / Portugalia, Italia, Argentina	15:45 SMART 7, ZILELE FILMULUI ROMÂNESC Malul Vânt (A River's Gaze) 92' / Andreea Cristina Borțun / România, Franța, Slovenia
15:00 COMPETITION Gol goluț (Truly Naked)* 102' / Muriel d'Ansembourg / Olanda, Belgia, Franța	OPEN AIR	19:45 ZILELE FILMULUI ROMÂNESC Dinți de lapte (Milk Teeth) 104' / Mihai Mincan / România, Franța, Danemarca, Grecia, Bulgaria	18:15 ZILELE FILMULUI ROMÂNESC Cercul (The Circle) 112' / Valeriu Andriuță / România, Republica Moldova
17:30 FĂRĂ LIMITĂ Bulk 91' / Ben Wheatley / Marea Britanie	21:45 ZILELE FILMULUI ROMÂNESC Delta sălbatică (Wild Delta) 125' / Dan Dinu / România	22:15 THE PITCH BLACK ANTHOLOGY Tipul de la pompe funebre (Mortician) 95' / Abdolreza Kahani / Canada	20:45 ZILELE FILMULUI ROMÂNESC Piatră Foarfecă Hârtie (Blindsight) 91' / Adrian Sitaru / România, Turcia
20:00 ZIUA MAGHIARĂ Orfan (Orphan) 132' / László Nemes / Ungaria, Marea Britanie, Germania, Franța Acces gratuit	IULIUS PARC		MUZEUL DE ARTĂ 21:30 ZILELE FILMULUI ROMÂNESC Scurtmetraje românești V (Romanian Shorts V) 56' urmat de PROIEȚII ÎN AFARA TIFF 10 Ani în 60 de minute (10 Years in 60 Minutes) 60' / Petruț Călinescu / România
22:30 ZILELE FILMULUI ROMÂNESC Dus-întors (Back and Forth) 93' / Cristian Bota / România			

Alexander Nanau:

„O țară fără cultură e o țară care dispare”

Alexander Nanau – regizorul *Colectiv* (2021), care a obținut prima nominalizare a României la un premiu Oscar – face parte din juriul competiției What's Up, Doc?.

Maria Măruță

A deschis Palme d'Or-ul pentru *Fjord* o nouă portiță pentru industria românească de film?

Nu e nicio îndoială că asta a făcut. Așa cum a făcut-o și în 2007, cu primul Palme d'Or, Cristian Mungiu a deschis o atenție sporită asupra filmului românesc. Acest premiu este o revigorare a filmului românesc. În ultimii ani am avut Urși de Aur, Urși de Argint – Radu Jude a devenit acest cineast urmărit în toată lumea, i se fac retrospectivive în toată lumea. Pe de altă parte, Palme d'Or-ul pune reflectorul pe tratamentul mizerabil aplicat culturii românești de clasa politică.

În ce sens?

În sensul că, de doi ani, Centrul Național al Cinematografiei (CNC) nu a avut niciun rând de finanțare, niciun parcurs pentru filme. Practic, ai o industrie care este performantă, iar partea politică se urcă cu bocancii pe industrie și încearcă să o sufoce. Alte țări europene – Polonia, Franța, Germania, Italia – înțeleg că cultura este o industrie care, odată susținută, produce un venit bănesc societăților țării. O țară fără cultură e o țară care dispare, care va fi mâncată

de culturile de lângă. Iar războaiele astea nu se duc doar între cine are cea mai mare economie. Un război important pentru a supraviețui ca și identitate este acela între cine este vizibil cultural și cine

care trăim – în care filmele sunt discutate o zi, a doua zi vorbim deja despre altceva. Personal, asta a însemnat cel mai mult – această vizibilitate a filmului și a unei povești foarte importante a societăților românești din film.

Unde simțiți că pierde teren filmul românesc – la dezvoltarea de proiect, la producție, la distribuția internațională, campanii de promovare – unde sunt verigile noastre slabe?

În primul rând, la dezvoltare. În toată industria de film, toată lumea știe că dezvoltarea pune bazele unor producții. În România, dacă ne uităm la bugetele CNC-ului pentru dezvoltare, ele sunt de râsul lumii. Cred că la dezvoltare până acum s-au dat un maxim de 3.000 de euro la documentar, per proiect, iar la ficțiune până în 5.000 de euro. Dacă ne uităm ce înseamnă dezvoltarea unui documentar – să filmezi, să călătorești, să scrii – doar benzina costă mai mult de 3.000 de euro. Iar din aceștia putem sustrage cei 500 de euro pentru a aplica la CNC, este o bătaie de joc. De aceea nimeni nu prea aplică, pentru că acest cost de a aplica, de a face un dosar, e mai mare decât banii pe care îi primești. Asta arată că lucrurile acestea au fost gândite de oameni care habar n-au de domeniu și de industria de film.

La producție, bugetele sunt ridicole. La documentar, cred că o medie de bugete care se dau între timp sunt 40.000-70.000 de euro pe proiect. Un proiect care se întinde pe cinci ani de zile și costă, în acei cinci ani de zile,

până la 800-900.000 de euro. E un sistem gândit să nu se facă film, mai mult decât să se facă. Sigur, este înțeles că bugetul per total a CNC-ului e prea mic – dacă e să dea la toată lumea câte ceva, dă puțin. Asta este, practic, moartea industriei.

După aceea, una din marile probleme este faptul că nu avem cinema-uri. Avem doar mall-uri cu niște cinema-uri care ne arată doar ce e comercial. Dar dacă ne uităm toți la *Spider-Man*, nu va crește o sensibilitate pentru o cultură sau un limbaj cinematografic pe care e bine toți să-l învățăm ca să nu fim manipulați de propagandă. **Credeți că România ar trebui să-și propună strategic un nou premiu?**

Acest lucru nu și-l poate propune o țară. Aici vorbim despre o industrie care operează, totuși, într-o artă creativă. În această industrie creativă, cu cât pui bazele pentru mai multă creativitate – cu cât ai mai multe mijloace la dispoziție de a le da oamenilor libertatea de a crea și de a experimenta cu feluri de a povesti – cu atât vom avea mai multe șanse să avem rezultate. Un Oscar nu e ceva ce trebuie vânat sau venerat. După scurtmetrajul lui Natalie Musteață care a câștigat Oscarul, lumea a luat-o razna, pentru că România așa a fost învățată: ne-am învățat că toți trebuie să luăm premii și cât mai multe.

Premiul Oscar nu este pentru a ne crește demența despre cât de importante sunt premiile pentru egoul românesc, ci despre a pune un focus pe potențialul României de a produce filme care pot să aibă un succes. Un Oscar atrage mai multe finanțări în țară. Odată ce noi suntem pe harta industriei, încep producătorii să se gândească să vină să producă un film aici. E vorba de a crește o industrie ca mai mulți oameni să beneficieze de ea, nu de a ne crește ego-ul. ■

Faptul că TIFF-ul există, că a educat în ceea ce înseamnă văzutul de filme, este crucial.

este în stare să-și prezerve o identitate culturală.

Ce a însemnat nominalizarea la Oscar pentru dvs. ?

A însemnat, în primul rând, o împlinire, în sensul că munca pentru un film este foarte grea, mai ales documentarul observațional. Este ceva foarte laborios, foarte greu emoțional. E o muncă de 4-5 ani până la urmă. Sunt 4-5 ani din viață, e mai complicat decât la ficțiune. Aici trebuie să filmezi ani de zile, trebuie să montezi, e o muncă mult mai laborioasă care te scoate din propria viață pentru ani de zile.

Nu premiul în sine mă interesează, ci vizibilitatea care a venit cu această reușită. Această vizibilitate pe care un astfel de premiu o dă a dus la faptul că filmul chiar a fost văzut și distribuit în întreaga lume. Filmul a fost discutat în luni de zile, un lucru care acum pare *science fiction* în lumea în

Book to Screen, la Industry Days

Programul Book to Screen, inițiat de Matca Literară în parteneriat cu PRO TV și VOYO, revine în 2026 cu cea de-a cincea ediție, desfășurată în cadrul RO Industry Days (17-21 iunie).

Anda Pășcuță

Conceput ca o platformă de întâlnire între industria editorială și cea audiovizuală, Book to Screen încurajează dezvoltarea adaptărilor cinematografice și de televiziune, facilitând dialogul dintre scriitori, editori, producători, regizori și scenariști interesați de literatura contemporană și de potențialul ei de a deveni film sau serial.

În acest an, programul a atras 57 de înscrieri, dintre care șase volume au fost selectate pentru etapa finală. Autorii lor vor avea ocazia să își prezinte proiectele printr-un pitch de cinci minute în fața

unui juriu de specialitate și a profesioniștilor acreditați la RO Industry Days, pe 19 iunie. Prezentările se vor desfășura în limba română. Proiectele câștigătoare vor fi desemnate în urma sesiunii de pitching.

Cele șase cărți selectate pentru ediția din acest an sunt:

- ▶ *Cvartet*, scrisă de Daniela Ulieriu și Doina Popescu
- ▶ *Greu de pătruns în pădurea de mesteceni*, scrisă de Ruxandra Burcescu

Book to Screen continuă să aducă în prim-plan literatura română contemporană și să creeze noi oportunități pentru transformarea poveștilor de pe pagină în proiecte destinate marelui și micului ecran.

- ▶ *Oameni suntem*, scrisă de Dan Panaet
- ▶ *Omul care s-a jucat cu lumea*, scrisă de Marian Truță
- ▶ *Specii*, scrisă de Cristian Fulaș
- ▶ *Tot ce i-am promis tatălui meu*, scrisă de Ioana Maria Stăncescu

An advertisement for Aqua Carpatica Flavours. Two cans are shown side-by-side against a light blue background decorated with slices of apples and grapefruit. The left can is 'MĂR' (Apple) and the right is 'GRAPEFRUIT ROZ' (Pink Grapefruit). Both cans feature the Aqua Carpatica logo and the text 'Bevandă răcoritoare carbogazoasă cu APĂ MINERALĂ NATURALĂ și suc de măr / și suc de grapefruit roz'. Below the cans, the slogan 'ALEGE INFORMAT!' is written in large, bold, black letters.

10 pentru FILM la TIFF, 2026

Elena Emandi: „Îmi este frică de uitare”

10 actori de teatru sunt prezentați anual, în TIFF, profesioniștilor din lumea filmului și publicului. Programul promovează figuri noi în filmul românesc și îi vizează pe actorii ce nu au avut până acum șansa afirmării în cinema.

Interviu de Mihai Păun

Credit foto: Sabina Costinel

Mi-e frică să uit oameni și amintiri, de asta investesc în ele.

acesta de bucurie și recunoștință la maximum.

Ce rămâne pentru tine din meserie?

Îmi vin în minte două lucruri: amintiri și cunoaștere. Îmi este frică de uitare și îmi doresc să înțeleg lucruri. Mi-e frică să uit oameni și amintiri, așa că investesc mult în ele. Am jurnale, cutii cu amintiri, fac poze la oameni și la orice. Faptul că reușesc să îmi fac amintiri împreună cu oameni faini și că mereu descopăr lucruri noi cred că e unul din cele mai frumoase lucruri. Iar partea și mai frumoasă este când povestea spusă pe scenă reușește să schimbe ceva în cineva. Dar îmi doresc să cresc mai mult și mai frumos, să adun multe cunoștințe și să dau, la rândul meu, mai departe.

Cum arată o zi perfectă?

Cred că important e să o faci tu să fie perfectă pentru tine. Pentru mine stă în lucruri mici: dacă stau la cafea cu iubitul meu, dacă petrec timp cu familia sau cu câinele meu Nox, dacă citesc, dacă ascult muzică. Uneori fericirea e în lucruri simple, dar să ai oameni lângă tine care-ți fac bine și să poți face ce îți place poate fi o bucurie foarte mare.

Ce ai „furat” din întâlnirile importante din formarea ta?

Îl admir pe actorul, profesorul și dramaturgul Radu Horghețan și țin minte că îl ascultam mereu cu foarte mare curiozitate. La facultate, după ce termina de vorbit, se lăsa o liniște aparte, una în care simțeam că tot ceea ce ne-a spus a ajuns la noi și că fiecare se gândea la ce tocmai auzise. Asta e foarte valoros, mai ales când vii după 12 ani de școală în care nu prea ești băgat în seamă, în care nu ți se spune nimic cu adevărat relevant, în care te întrebi pe ce lume trăiești și nimeni nu te îndrumă nicăieri. Am reușit să „fur” de la Radu curiozitatea și dorința de a cunoaște lucruri. Îmi doresc ca și celelalte generații să aibă parte de același lucru.

Ce îți place când vine vorba de filme?

Mă las uneori dusă de stare și aleg filmul în funcție de ceea ce simt și așa avea nevoie să văd. Iar atunci când nu țin de stare, aleg din dorința de a descoperi, de a cunoaște. Mi-aș dori, totuși, să mă uit la mai multe filme. Îmi doresc și să fac film, să aflu dacă îmi place. Aș juca într-un film ca *Amélie*. O comedie cu multă sensibilitate. Dar tare aș vrea să joc și într-un film de groază ca să nu-mi mai fie frică să mă uit la filme de groază. Mai ales că multă lume zice că pot fi destul de creepy... Dar și destul de glumeață. ■

Cei 10 selectați la ediția a 15-a a programului sunt: Anaïs Agi-Ali (Constanța), Matei Arvunescu, Dragoș Stoica și Tiberius Zavelea (București), Răzvan Clopoțel, Elena Emandi și Costin Stăncioi (Galați), Marin Lupanciuc (Timișoara), Kati Méhes (Satu Mare), Calița Nantu (Cluj).

Elena Emandi (25 ani) este actriță a Teatrului Dramatic „Fani Tardini” din Galați, una dintre vocile tinere tot mai vizibile, nominalizată la UNITER 2026 pentru rol secundar. Mihai Păun, coleg de scenă, spune despre ea că e „ambitioasă și încăpățănare”, dar și o prezență caldă și profundă, cu o expresivitate corporală aparte, o actriță care confirmă că „esențele tari se țin în sticlute mici”.

Cum ai ajuns de la spectator la 10 pentru FILM?

Eu am auzit prima dată de TIFF în liceu și, cum fac mereu când nu știu ceva, m-am dus să văd despre ce este vorba. La început vedeam filmele gratuite, apoi am început să strâng bani special pentru asta și am mai participat la câteva ediții. Apoi a venit un proiect de critică de film care a primit bursa Alex. Leo Șerban la TIFF și am zis „wow, cât de tare e asta – deci se poate face mai mult!”. Iar acum, când mă gândesc că am fost selectată la 10 pentru FILM, mă bucur iar foarte mult. Simt că va fi o experiență din care o să am foarte multe de învățat. Am tendința să mă entuziasmez foarte tare de lucruri și trăiesc momentul

Scanați QR code-ul pentru interviu integral cu Elena Emandi pe LiterNet.ro:

COMPETIȚIE

Titanic Ocean

Odiseea subacvatică

Titus-Cezar Constantinescu

Dacă v-ați întrebat vreodată „Hm, oare există sirene?” și ați aflat că acestea sunt doar niște entități mitologice, ei bine, țin să vă dezamăgesc. Sirenele există, într-o formă sau alta, iar în *Titanic Ocean* sunt printre noi!

Konstantina Kotzamani, regizoarea de origine greacă, a luat un concept care poate părea absurd și l-a transformat într-un lungmetraj realizat cu implicarea a nouă țări.

În primul rând, *Titanic Ocean* pictează un tablou suprarealist. Încă de la început, ești sedus de bogăția culorilor și de tonurile cromatice care se schimbă constant pe parcursul poveștii. Aproape fiecare cadru e o pictură în sine: compozițiile și felul în care este distribuită culoarea creează un ton vibrant și fuzionează cu temele psihologice abordate de narațiune. Filmul spune povestea lui Deep Sea (Arisa Sasaki), o tânără din Japonia care face parte dintr-un grup de fete aflate în pregătire pentru campionatul mondial al sirenelor! Da, o competiție în care diverse țări își etalează sirenele care urmează să înoate alături de pești și rechini.

Filmul se bazează enorm pe experiența senzorială pe care o produce. Pe lângă secvențele onirice, spectaculoase vizual și imaginate extrem de creativ, sunetul joacă un rol hipnotic. Sune-

Sirenele astea... n-ai ce să le faci, dom'le: apa e a lor, iar noi, cei de pe uscat, putem doar să privim și să ne minunăm. Chiar e minunat!

tele profunde și trucerile sonore care acționează asupra subconștientului conduc povestea și te cufundă în această lume subacvatică, dar și în mintea lui Deep Sea, care descoperă o abilitate de

care nu era conștientă: telepatia. Viziunile ezoterice pe care le are oferă o perspectivă profundă asupra psihicului uman și însoțesc dezvoltarea ei ca viitoare sirenenă. Pe lângă muzica japoneză, coloana sonoră cuprinde piese simfonice realizate cu sintetizatoare, cu un aer futurist, utopic. Toate elementele vizuale și sonore transformă simpla vizionare a filmului într-o călătorie sonică, în care simțurile îți sunt stimulate, iar mintea ți se topește.

Coming-of-age-ul *Titanic Ocean* este un amalgam de concepte legate de identitate, voință, vis și propriul psihic. Kotzamani transformă o idee care poate părea banală sau absurdă într-o călătorie emoțională plină de experiențe senzoriale și cognitive.

VINERI, 19 Iunie, ORA 12:00 / CINEMA VICTORIA

SMART7

Malul vânt

radiografia iubirii nerostite

Maria Barbu

paterne și de dificultatea de a comunica cu mama sa.

Deși toate sacrificiile Laviniei sunt făcute în numele lui, afecțiunea ei rămâne adesea blocată în gesturi practice și replici reperate. Nu știe să-i

dificultăților explorate în film. La nivel vizual, camera alternează între cadre cufundate într-un întuneric apăsător, care pare să absoarbă suferințele și frustrările personajelor, și imagini ale

Pe malul Dunării, o mamă și fiul ei adolescent încearcă să se regăsească într-o lume marcată de lipsuri și tăceri.

Propunerea României

În competiția Smart7, un program care reunește vocile emergente ale cinematografului europene, marchează debutul în lungmetraj al regizoarei Andreea Cristina Borțun și deschide trilogia pe care aceasta intenționează să o dedice iubirii în mediul rural.

Malul vânt survolează cu delicatețe granița dintre documentar și ficțiune și se sprijină pe cei șase ani de cercetare pe care cineasta i-a petrecut în satele de pe malul Dunării (2017-2022).

În centrul poveștii se află Lavinia (Mihaela Subțirică), o femeie care își împarte viața între serviciu, renovarea casei părintești și planurile de a pleca la muncă în străinătate. Cu toate că se află în relații tensionate atât cu părinții, cât și cu foștii parteneri, cea mai fragilă dintre toate este legătura ei cu Dani (Ștefan Costea), fiul ei de 14 ani. Un copil cu ochi triști, care oftează, deși „copiii nu au voie să ofteze”, Dani traversează o adolescență complicată de absența unei figuri

spună „te iubesc”, iar distanța dintre ei crește tocmai atunci când amândoi au cea mai mare nevoie de apropiere. Nu întâmplător, unul dintre puținele momente în care Dani zâmbește sincer este când un vecin îl ia cu el la drifturi – o clipă de libertate care spune mai mult despre nevoile lui decât orice confesiune.

Autenticitatea filmului este susținută și de distribuția alcătuită în mare parte din actori neprofesioniști, ale căror vieți poartă urmele

naturii ce urmăresc trecerea celor patru anotimpuri. Dunărea devine astfel un martor tăcut al unei lumi în care grijile cotidiene îi fac pe mulți să se întrebe, asemenea Laviniei, cine are timp să-i mai ardă de suflet.

Echipa filmului vă așteaptă la TIFF Lounge sâmbătă, 20 iunie, ora 12:00, pentru o discuție în cadrul TIFF Talks sub moderarea

Claudiei Nedelcu Duca.
VINERI, 19 Iunie, ORA 15:45 / CERCUL MILITAR

TIFF.25

EXPOZIȚII
12-21 Iunie
10:00 - 18:00
INTRARE LIBERĂ

Muzeul de Artă

Dear Marilyn

Fotografii: Sam Shaw

La 100 de ani de la nașterea actriței, fotografiile inedite cu Marilyn Monroe realizate de Sam Shaw, celebrul fotograf american și unul dintre cei mai importanți martori vizuali ai Hollywood-ului anilor '50, sunt subiectul unei expoziții unice la TIFF.25: Dear Marilyn.

Muzeul de Artă

Nadia, între perfecțiune, magie și mister

În anul dedicat ei, la 50 de ani de la Olimpiada din Montreal, Nadia Comăneci aduce în fața publicului o serie de fotografii inedite din arhiva personală și publicații străine.

Muzeul de Artă & Bulevardul Eroilor
zona pietonală

Continental 25

Fotografii: Șerban Mestecăneanu

În ultimii 15 ani, fotografii Șerban Mestecăneanu a fotografiat invitații TIFF într-un decor aparte: Hotelul Continental din Cluj. Aastă expoziție este rezultatul muncii lui. În fotografiile veți descoperi peste 300 de cineaști care au făcut parte din istoria TIFF-ului.

Andreea Cristina Borțun: „Am pornit în aventura asta pentru că voiam să lucrez ceva la mine și să produc un act de reconciliere”

Între cele două proiecții ale *Malului vânăt* și întâlnirea cu publicul din cadrul TIFF Lounge, Andreea Cristina Borțun mi-a povestit despre iubire, regăsirea rădăcinilor identitare, fragilitatea relațiilor umane și modul în care apropierea de ceilalți poate deveni și o formă de autocunoaștere.

Maria Barbu

Înainte de realizarea filmului ai petrecut șase ani documentând comunitățile rurale din sudul României. De unde a pornit interesul tău pentru acest subiect?

Interesul a apărut ca urmare a faptului că ajunseseam, pe la 27 de ani, într-un punct în care mi s-a părut important să mă întorc către spațiile originilor. Parte din procesul meu de căutare a fost inevitabil legat de ruralul din sud unde am copilărit și de care, într-o măsură, m-am îndepărtat pentru o vreme. Cunoscând oamenii care trăiesc acolo, am început însă să recunosc și în mine anumite lucruri pe care am ajuns să le privesc cu mai multă admirație decât în trecut, dar și cu un ochi critic.

Filmul urmărește relația dintre o mamă și fiul ei într-un context rural afectat de sărăcie și tensiuni afective. Ce te-a interesat cel mai mult la această relație?

Cred că dinamica asta de tip *push-and-pull* sau *love-and-hate*, în care ei sunt și foarte simbiotici, dar există și o necesitate a copilului de a se rupe de figura maternă. Lavinia este clar o mamă posesivă, care își impune mereu punctul de vedere și care pare că nu-i lasă fiului ei spațiu să existe. Așa că am vrut să subliniez ambiguitatea care se naște în spațiul dintre ei.

Foto: Adi Bulboacă

Dunărea și natura în general au o prezență foarte puternică în film. Ce reprezintă pentru tine acest peisaj și de ce era important să devină aproape un personaj?

Când am început să lucrez la povestea asta, mi-am pus o întrebare care a rămas cu mine multă vreme: cum poți să vii cu o abordare poetică într-un film despre niște oameni aflați într-o continuă luptă de supraviețuire? Așa că una dintre mize a fost să văd cum pot aduce împreună ceva foarte pragmatic, foarte raw, și ceva care e foarte contemplativ. Natura face parte din universul liric pe care l-am explorat și în filmele anterioare și care,

„Oamenii nu prea au vreme să contempleze atunci când trebuie să supraviețuiască”

de altfel, reprezintă și un spațiu personal de refugiu. De aceea, mi s-a părut important ca râul și întregul ciclu al anotimpurilor să fie prezente ca niște martori ai vieților oamenilor. Ceea ce reușesc ele să facă este să aducă lucrurile într-un punct de neutralitate, să relativizeze dramele profunde pe care le trăim și să ne arate că, indiferent ce ni

se întâmplă, viața și natura merg mai departe.

Filmul e primul dintr-o trilogie în care vrei să analizezi iubirea în mediul rural. Știi deja cum vor arăta celelalte două lungmetraje?

Da, am început deja să le dezvolt. Cel de-al doilea e mai avansat, deja sunt la draftul 2-3 de scenariu cu el, și va fi despre iubirea romantică și fanteziile ei. Cel de-al treilea va fi despre iubirea de sine.

După ce ai trăit atât de mult timp alături de această poveste, ce a învățat Andreea Cristina Borțun de la Lavinia și ce a învățat Lavinia de la Andreea Cristina Borțun?

Tot filmul a fost un proces de *becoming*. Când lucrezi atâția ani, devine un proiect de viață, știi? E normal să te schimbe și cred că m-a schimbat în niște feluri în care nu mă așteptam, dar de care sunt mai degrabă mândră decât nefericită. Când despre Lavinia, la început m-am identificat destul de mult cu niște lucruri din interioritatea ei. Normal că orice autor este personajul său, mai mult sau mai puțin, dar cred că ceva din ea era cu siguranță prezent și în mine la 27 de ani. Acum, ca urmare a întregului proces și a timpului care a trecut peste, oglindirea a încetat să mai fie la fel de puternică. Mă simt mult mai departe de ea acum decât atunci când am început să o scriu. ■

Scurtmetraje românești (I-IV) – Bombix

Vlad Marina

Someday, a child

Cine vine la calupurile de scurtmetraje românești în căutarea unui singur fir roșu, care să definească estetica și preocupările noii promoții de cineaști, riscă să plece dezamăgit/ă.

Pentru tot restul lumii, vești foarte bune: selecția de anul ăsta se remarcă întocmai prin diversitatea energiilor și soliditatea propunerilor. De la realism observațional de Nou Val, la satire sociale amprentate de „școala Jude”, la basme suprarrealiste în decoruri pitorești, la formate experimentale care fac cu ochiul galeriilor de artă contemporană, la documentare inimoase, la animații quirky și „termite” multimediale, avem aici 29 de titluri perfect echipate să entuziasmeze apropo de posibilitățile filmului românesc de mâine și de poimăine.

La capitolul povești de familie: *Cristina a fost foarte cuminte* (r. Alin Boeru) restituie, în VHS nostalgic, atmosfera smucită a unei mese de Crăciun din anii '90, înainte și după eșecul sosirii Moșului; *Frunză* (r.

Horațiu Carpiuc) și *Atunci când suntem împreună* (r. Alexia Drăgan) explorează cu căldură și luciditate relația complicată dintre părinți și adolescenți, axa rebeliune-rușine-înțelegere; *Vizita* (r. Elias Ferchin Musuret) mută elegiac-metafizic privirea asupra unui moment de criză traversat de un frate și o soră cu părinții plecați la muncă în străinătate; *Dust* (r. Elena Butică) pornește de la un triumfi disfuncțional fiu-mamă-bunică și sfârșește într-o bijuterie de cinema weird, unde ruralul tradițional și brainrot-ul skibidi împart matricea.

Apropo de combinații și relații: *Heaven, Be My Judge* (r. Octavian Șaramet) spune prin forța imaginii o poveste de dragoste interzisă cu o tânără maică și cu un lac de frumusețea sfârșitului lucitor; *Bittersuite* (r. Iris Reșit) preface o seară din viața unei recepționere de hotel în aventură *mystery* cu subton erotic și imagistică *fresh*, și asta nu doar în sensul că regizoarea are 22 de ani; *Cum am învățat să nu mă omor* (r. Norbert Boda) resuscitează

auteurism-ul cool-murdar al primilor Luc Besson și Leos Carax într-o fabulă existențialistă de iubire salvatoare; *Tangent* (r. Cristi Păun) ne transpune vizual și sonic într-un „șoarecele și pisica” hipnotic, pe urmele unei *femme fatale* pierdute pe coridoarele industriale cu neoaie roșii ale unui *rave* care arată semnificativ mai mișto decât (oricum) puținele precedente din cinemaul nostru; *Tu știi cine sunt eu?* (r. Andreea Păduraru Hristescu, o veche colaboratoare a lui Cristi Puiu, regizoarea unor videoclipuri-cult de hip-hop românesc douămiist) completează realist tabloul altminteri puternic stilizat,

cu o portretistică tragicomică a unui cuplu de seniori care își vorbesc (într-o limbă doar a lor) de-a lungul unei călătorii cu trenul.

Istoria se vede – de la mai îndepărtat la foarte recent – în scurte precum: *10 mai 1945* (r. Alberto Androne), un excelent film de imagine care livrează, în nici patru minute, o pledoarie umanistă despre arbitraritatea războiului; *Plan contra-plan* (r. Radu Jude, Adrian Cioflâncă), un excelent film de montaj care încenează o confruntare între fotografiile făcute de americanul Edward Serotta României ceaușismului târziu și fotografiile făcute de Securitate americanului în timp ce (ne) fotografiază; *Someday, a child* (r. Osta Marie-Rose), câștigătorul Ursului de Aur la ultimele Berlinale, în care Medusa de neprivit a războiului e reflectată într-un scut magic-realist și răpusă de un băiat obișnuit, cu izbucniri de semizeu; *Margini* (r. Roberta Șerban), în care frontiera ucraineană din prezentul invaziei ruse, devine spațiu de observație și meditație – aleatorie, stranie, tăcut-sfășietoare – asupra felului în care firea umană se destruc-turează cognitiv și afectiv în prezența atrocităților.

O întreagă serie de filme explorează, documentar sau ficțional, relația de multe ori complicată cu *celălalt / cealaltă*: relația unei fiice cu lumea religioasă a mamei sale, față de care e simultan critică și empatică – emoți-

Căpitane de județ

Blessed

onantul *Dumnezeu, mama și eu* (r. Ana Pop); a unui observator extern cu universul (mult mai complex decât stereotipurile) din jurul unei celebre vrăjitoare rome – de viață plinul *Blessed* (r. Voicu Mureșan); al unei imigrante asiatice, cu un București cum nu s-a mai prea văzut în filme românești – *artsy-psi-hiedelicul Cherry Master* (r. Cosmin Nicolae); a unui tânăr interiorizat, cu o lume socială intolerantă și rece – tăios-realistul *Lichior de mentă* (r. Vlăduț Iosef); a unui elev de liceu, cu al său bro alunecos dintr-o seară de jocuri și experiențe (nesenzationalizate) cu codeină din medicamente de tuse – *bittersweet-ul Marea finală* (r.

Rareș Roșca); a unui cercetător taciturn, cu un sapiens misterios care se sustrage curiozității exotizante a camerelor de supraveghere nocturnă – *slow-burner-ul Index* (r. Radu Muntean).

Principala categorie-pepinieră de favorite ale publicului rămâne, probabil, cea a tragicomediilor culturale, mai exact: *Vin americanii!* (r. Valentin-Rareș Fogoroș), un *mockumentary* cu potențial de film-cult, care înscenează o ciocnire de gradul gonzo între un realizator TV arogant din Midwest, echipa sa de producție de origine română, și făgărășenii înfipti pe care trebuie să-i convingă că salvarea americană n-a venit

în anii '50 (în ceea ce devine sub ochii noștri reportaj propagandistic cu *talking heads*, reconstituiri kitsch și randări cu AI-ul); *Căpitane de județ* (r. Dan Panaet), ecranizarea prozei-hit din volumul de proze scurte *Oameni suntem* publicat anul ăsta de Panaet, unde cruzimea unui sătean față de calul său se întoarce karmic-suprerealist și ne prilejuiește câteva înghițituri zdravene de româneală fină; *Viitorul ți-l faci cu mâna ta, dar de ce să nu îl lași pe mâna unor specialiști?* (r. Alexandra Schinteie), o întâlnire exploziv-subversivă între Ilinca Manolache, Nicodim Ungureanu, Tudor Chirilă și Gabriel Spahiu în cabinetul de curiozități și

Lichior de mentă

orori al unei clinici îndoielnice de chirurgie estetică; *Ursitoare SRL* (r. Matei Preda), o farsă *kammerspiel* despre efectele colaterale ale descântecelelor prestate de un grup de prietene la un botez; *The Couch* (r. Enxhi Rista), o satiră balcanică despre peripețiile unei canapele purtătoare de nostalgii iugoslavă; *Tanti Lica Cocoșata* (r. Paul-Răzvan Macovei) și *Blue Hour* (r. Mircea Băluță, Eduard Burghilea), exerciții de *world-building* ca-n filme – ale lui Peter Greenaway-Kusturica (rural), respectiv Wes Anderson-Tarantino (suburban).

În fine, două pastile cu efect garantat de descrețire a frunții: *Geese-y Does It!* (r. Alina Rusu), o animație *quirky* adorabilă despre un colectiv de găște care trage pe dreapta resursele unei ferme ca să-și facă spa; *Memory Pills* (r. Teodora Mihăilă, Agata Olteanu), o colecție de video-poeme ludice de buzunar pe versuri de Alberto Păduraru (*featuring* animație *stop-motion* și frânturi de fotografie pe film).

Aș zice că scurtul românesc e în formă excelentă.

Scurtmetraje Românești I

Vineri, 19 Iunie, ora 20:30,
Cinema Florin Piersic /
Sâmbătă, 20 Iunie, ora 10:45,
Universitatea Sapientia

Scurtmetraje Românești II

Vineri, 19 Iunie, ora 17:30,
Cinema Florin Piersic
Sâmbătă, 20 Iunie, ora 13:45 /
Universitatea Sapientia

Scurtmetraje Românești III

Vineri, 19 Iunie, ora 14:30,
Cinema Florin Piersic
Sâmbătă, 20 Iunie, ora 16:45 /
Universitatea Sapientia

Scurtmetraje Românești IV

Vineri, 19 Iunie, ora 11:30,
Cinema Florin Piersic
Sâmbătă, 20 Iunie, ora 19:45 /
Universitatea Sapientia

Interviu cu Dan Dinu și Matei Truță despre Delta Sălbatică – o imersiune în biodiversitatea României

În seara aceasta, de la ora 21:45, publicul din Piața Unirii va avea parte de o călătorie fascinantă în inima Deltei Dunării; vom fi ghidați de Dan Dinu, Matei Truță și vocea extraordinară a Medeei Marinescu.

Tamara Văscu

Cât a durat producția acestui documentar?

Dan Dinu: Lucrul la *Delta Sălbatică* s-a întins pe aproximativ cinci ani, patru dintre ei în teren, pentru a filma, și unul pentru post-producție. Am strâns însă foarte mult material și mai sunt multe povești care nu au intrat în film și pe care vrem să le punem laolaltă într-o viitoare mini-serie.

După succesul major al ultimului proiect, România sălbatică, la ce reacție vă așteptați din partea publicului?

Matei Truță: Succesul *România Sălbatică* a fost o surpriză plăcută în urma careia am descoperit interesul mare al publicului pentru acest tip de conținut. Au contribuit la decizia de a duce mai departe tot ceea ce facem la Asociația România Sălbatică și ampla comunitate de iubitori de natură, aplicația mobilă educațională cu același nume, LYNX festival. La Delta Sălbatică poate că avem emoții mai mari. Și noi și publicul avem un reper și un termen de comparație. Știm cu toții că este mai greu să continui o poveste de succes în mod convingător decât să

spui una nouă, dar cred că am reușit să venim cu ceva fermecător. Entuziasmul și susținerea comunității sunt acolo și sperăm să placă cel puțin la fel de mult ca *România Sălbatică*.

Știi că filmul documentar vine mereu cu provocări sau surprize. Care a fost pentru voi un asemenea moment?

Dan Dinu: Dacă în timpul filmărilor la *România Sălbatică* am avut parte de o pandemie, acum a început războiul din Ucraina care ne-a adus câteva limitări de ordin logistic, în special la utilizarea dronei. Nu de puține ori, mai ales când filmam în apropierea graniței, am auzit sirenele antiaeriene. Nu am fost niciun moment în pericol, dar nu a fost plăcut să știi că tu faci un film prin care arăți frumusețea naturii, în timp ce în țara vecină aceasta este distrusă de șenile de tanc, de bombardamente sau de poluare marină. Am avut însă și multe momente în care Delta ne-a oferit lucruri minunate și s-a arătat așa cum nici noi nu o văzusem până atunci.

Filmul este foarte senzorial. V-ați propus prin această

Natura este muza perfectă și nu are sens să-i nuanțezi prezența. – Dan Dinu

calitate să atrageți publicul nu doar în cinematografe, ci și în Deltă?

Matei Truță: Cu siguranță! Dincolo de aspectul artistic și caracterul educativ, ne dorim să promovăm conștientizarea importanței celei mai spectaculoase zone umede din Europa. Încurajăm publicul să descopere Delta prin intermediul turismului sustenabil, așezat și lent. Atât pentru experiența personală mai bogată, cât și pentru a minimaliza impactul asupra unui ecosistem fragil.

Dan Dinu: Rareori am recurs la a simula o anumită atmosferă, de cele mai multe ori am redat cât mai fidel ceea ce am simțit noi. Natura este muza perfectă și nu are sens să-i nuanțezi prezența. Sper că acest film este și o invitație la călătorie, pentru că oricât de bine am surprins noi Delta, nu cred că se compară cu o experiență personală la fața locului. Ce îmi doresc însă, este ca toți cei care aleg să meargă acolo să aleagă un turism sustenabil și să fie atenți să deranjeze cât mai puțin natura. Doar așa vor înțelege pe deplin acest loc.

Cum ați decis că Medeea Marinescu trebuie să fie vocea filmului?
Dan Dinu: Nu am avut un casting numeros, ci doar câteva nume pe o listă foarte scurtă. Am cerut un sam-

ple de voce doar de la două persoane, iar când am auzit vocea Medeei nici nu am mai continuat căutările. A fost dragoste la prima audiere. Ce m-a surprins pe mine a fost să află că nu mai fusese narator la niciun film documentar, deși vocea ei este super pătrunzătoare, caldă și inspirațională. Rolul apei i s-a potrivit perfect și ce mi-a plăcut cel mai mult a fost că s-a implicat permanent. Am ajustat împreună replici ca să iasă perfect, am adaptat tonul, ne-am jucat unde a fost nevoie. Eu nu sunt un regizor care să dicteze o idee preconcepută, ba din contră, mă las inspirat de fiecare persoană creativă cu care lucrez. Aș vrea să mai punctez o altă voce minunată cu care am colaborat la film, cea a Irinei Rimes, care ne cântă piesa de final. A fost super entuziasmată de ideea proiectului și ne-a ajutat foarte mult. Mi se pare că după ce ascuți cum apa îți dezvoltă povestea, vocea Irinei preia și completează ideea prin muzică, iar filmul chiar se încheie exact așa cum mi-am dorit, cu un mesaj optimist și cu speranță.

Aveți în plan un nou documentar din seria "Sălbatică"?

Matei Truță: Ne place să glumim că tot ceea ce facem este gândit pe termen lung și că toate proiectele noastre sunt interconectate. Cu siguranță va urma și *România Sălbatică 2*, dar mai întâi vrem să vedem *Delta Sălbatică* lansat în cinematografe și să ne asigurăm că tot materialul care nu ajuns în lungmetraj își găsește locul de merit în varianta de patru episoade. ■

Industry Days: conferințe despre AI și impactul pe care îl are asupra cinemaului

Titus-Cezar Constantinescu

Foto: Nicu Cherciu

► **Vineri, 19 iunie, de la ora 16:00, la Radisson Blu**, lângă Parcul Central, **Matt Subieta, producător și regizor de film (Navia Films)** va susține o conferință despre utilizarea inteligenței artificiale în cinema, în special pentru regizorii independenți, și va arăta cât de mult contează ca la realizarea unui film să fie implicați oameni, nu mașinării.

Matt Subieta, pentru AperiTIFF:

Ideea generală e despre cum implementăm AI-ul în tehnicile tradiționale de creare a unui film. În special, cum creatorii de film independenți pot folosi Inteligența Artificială într-un mod tradițional fără să își piardă locurile de muncă, să angajeze în continuare oameni, să se bazeze pe sistemul tradițional de finanțare, sistemul de distribuție. AI-ul poate să reducă din costuri fără ca oamenii să își piardă locurile de muncă, dar cum costurile de azi sunt foarte mari, deja s-a întâmplat ca foarte mulți să rămână neangajați. În Statele Unite în ultimii ani, aproape

jumătate de angajați și-au pierdut locurile de muncă din industrie, iar asta e foarte posibil să se întâmple și în Europa. Cu cât un film e mai greu de realizat, cu atât câștigi tu ca investitor folosind AI-ul. Scenele mai complicate sau mai greu de realizat pot fi mult mai ușor realizate cu AI, iar noi încercăm să combinăm cadre și scene reale cu unele generate; așa nu ne pierdem slujba, ci doar costurile sunt mai mici. Cinești se pot folosi de diverse unelte bazate pe AI pentru a-și promova produsul.

Totuși, există și partea mai *întunecată*, în care credem că roboții pot face filme. Eu cred că la baza unui film stă un grup de oameni, care mereu vor fi dornici să facă ceea ce le place și care vin mereu cu idei noi și cu energia grupului. Dacă de exemplu lucrezi cu un actor, mereu lucrurile se pot îmbunătăți, poate să apară improvizație, se pot construi idei noi, mereu acesta va adăuga ceva. Dacă ai un actor AI, el doar urmărește scenariul. Practic, poți face filme cu

Cum poate schimba AI-ul modul în care se fac filmele azi?

super-eroi cu ajutorul AI, dar filme veritabile, reale, sunt chiar acum, aici, și asta datorită faptului că sunt mereu grupuri de oameni care lucrează împreună și tot ce e nevoie pentru a realiza un asemenea lucru e adevărul.

► De la **ora 17:00, tot la Radisson Blu, Vasi Alboiu, inginer creativ AI**, în echipa PRO TV, va susține un atelier în care va analiza utilizarea instrumentelor AI în producția de film și animație:

Vasi Alboiu, pentru AperiTIFF:

Voi vorbi în primul rând despre cum emoțiile stau la baza fiecărui proiect pe care-l facem, indiferent că vorbim despre animații, seriale, show-uri sau filme. AI-ul e foarte bun la multe lucruri, dar emoția nu îi iese. E un substrat pe care nu-l în-

țelege, iar oricât de tare s-ar chinui omul care e în spatele modelului AI să infuzeze acea emoție, rezultatele nu sunt pe măsura așteptărilor. Din fericire, oamenii mai sunt pe-aici pe Pământ, iar atâta timp cât o să fie, o să avem parte de emoție.

Greșeala este o parte extrem de importantă din procesul de învățare al unui model. Când antrenăm un model, avem grijă foarte mare care e setul de date pe care îl pregătim și îl dăm mai departe. Dacă acest set are probleme, atunci modelul o să înțeleagă asta ca pe ceva normal și o să își seteze rezultatele în concordanță. Am antrenat modele cu diverse date și am văzut cât de departe sau aproape se duce cu generările. Ca experiment este interesant, însă când trebuie să generăm ceva foarte asemănător cu originalul și în aceeași direcție stilistică, experimentul se oprește și trebuie să găsim soluția perfectă. La serialul nostru de animație am făcut exact acest lucru - am testat, am greșit, am testat din nou și am greșit din nou, până când am reușit să antrenăm un model care să producă imagini cât mai aproape de ilustrațiile originale.

TUP - serialul de animație despre care vorbesc - ne-a arătat limitele înțelegerii unui model AI, dar și faptul că noi, ca oameni, putem să împingem limitele noastre din ce în ce mai departe, că putem găsi soluții atâta timp cât vrem să acceptăm greșelile inițiale și suntem dispuși, asemenea modelelor AI, să învățăm.

Acum lucrăm cu diverse modele AI, de la imagini la video. Avem propriile noastre servere pe care le rulăm într-un mediu perfect închis și sigur. Încercăm lucruri noi, facem efecte speciale așa cum n-am mai făcut până acum, dar în continuare căutăm emoția umană, acea emoție pe care n-am găsit-o într-o primă fază la *TUP*. ■

TIFF Sync

Muzica în narațiune

Anda Pășcuță

Conceput ca un spațiu de întâlnire și schimb de idei, TIFF SYNC își propune să încurajeze dialogul dintre industria filmului și cea muzicală.

TIFF SYNC aduce o serie de masterclass-uri și conversații dedicate relației dintre imagine și sunet, explorând felul în care muzica influențează narațiunea,

ritmul și impactul emoțional al unui film. Programul reunește la Cluj invitați cu experiență internațională, iar dialogurile vor fi moderate de Andra Vasile și Adina Popescu / Sync About It.

Prima ediție TIFF SYNC va avea loc vineri, 19 iunie, între orele 14:00 și 18:00, la Edison House of Music.

Masterclass-urile se vor desfășura în limba engleză, iar participarea este

gratuită, pe bază de înscriere prin formularul dedicat.

Proiect realizat cu sprijinul Ambasadei Regatului Țărilor de Jos în România și Swiss Films. ■

14:00 - 15:00

Masterclass Alex Simu & George Dumitriu - Music scoring & Cine-concerts

15:00 - 15:15

Coffee break

15:15 - 16:15

Masterclass Balz Bachmann - Music as narrative architecture

16:15 - 16:30

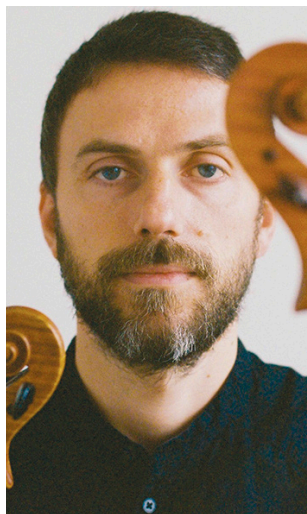
Coffee break

16:30 - 18:00

Masterclass Gary Welch în conversație cu Balz Bachmann - Music Supervising

Alex Simu, prezent pe scenele de jazz și muzică internațională din întreaga lume, își desfășoară activitatea la granița dintre jazz și compoziție muzicală de film. De-a lungul carierei, a câștigat importante competiții de profil. În 2019 a lansat albumul *Echoes of Bucharest*, primit cu entuziasm de critica de specialitate. În paralel, a semnat coloane sonore pentru numeroase producții internaționale premiate, consolidându-și reputația de compozitor pentru film.

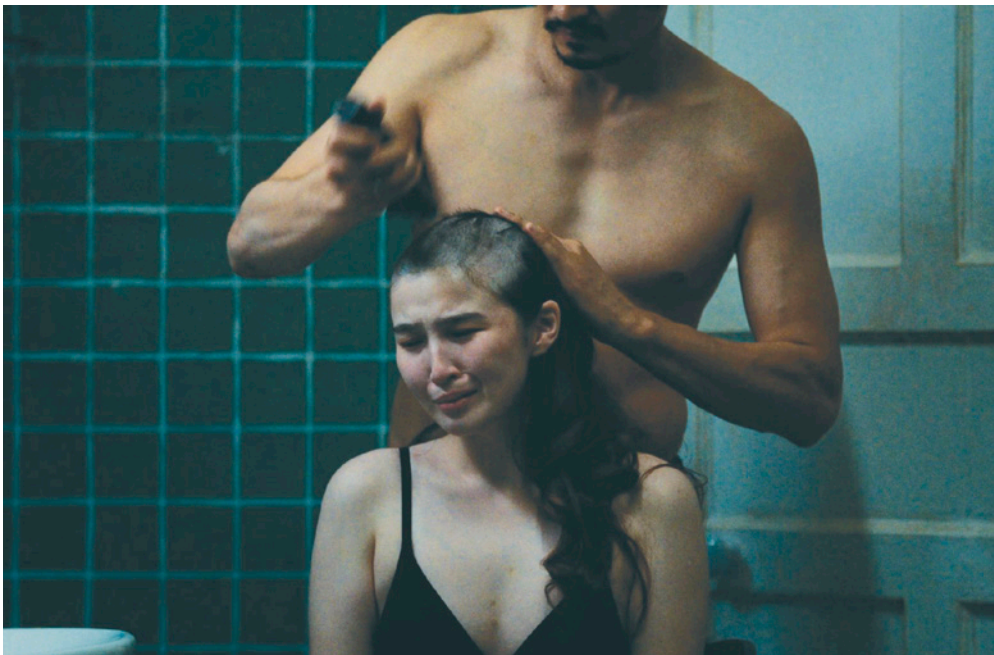
George Dumitriu, compozitor român stabilit la Amsterdam, este una dintre vocile distincte ale scenei europene de jazz. Parcurșul său artistic reflectă o permanentă explorare a granițelor dintre jazz, muzică contemporană, improvizație și teatru muzical. Este implicat într-o varietate de proiecte internaționale și a colaborat cu muzicieni de referință ai scenei contemporane. Dincolo de activitatea sa muzicală, George Dumitriu predă la Conservatorul din Utrecht, unde contribuie la formarea unei noi generații de artiști.

Balz Bachmann, compozitor, producător și muzician elvețian, activează în zona muzicii de film și teatru. A studiat contrabasul, înainte ca parcursul său artistic să se reorienteze treptat către compoziție. Ulterior, și-a extins limbajul muzical, dezvoltând un spectru sonor amplu. Colaborările sale cu regizori și artiști vizuali evidențiază interesul său constant pentru un dialog direct între muzică, imagine și spațiu, în care sunetul devine un element structural al narațiunii cinematografice. Acest demers i-a adus recunoaștere internațională, iar în 2024 a fost selectat în programul „Spot the Composer” al Festivalului de Film de la Cannes.

Gary Welch se ocupă de music supervising independent și e specializat în lungmetraje de ficțiune și documentare, fiind considerat o voce importantă în zona producțiilor în care muzica are un rol narativ central. În 2024 a câștigat premiul pentru Best Film Music Supervision la British Independent Film Awards pentru *Kneecap*, iar în 2016 a fost desemnat Music Supervisor of the Year la Music Week Sync Awards. De-a lungul carierei, a colaborat cu regizori precum Werner Herzog și Edgar Wright, lucrând la numeroase producții internaționale. În prezent are peste o sută de credite în film.

O comedie neagră frenetică despre datorii, minciuni virale și felul în care banii pot transforma disperarea în monstruozitate.

cinism și o poftă tot mai mare de a controla *narativa*. Din acest punct de vedere, *Sicko* este mai mult decât o comedie neagră despre o înșelătorie online: arată felul în care disperarea economică poate produce monștri, iar compasiunea publică poate fi rapid transformată într-un spectacol profitabil.

Sub stilul lui nebul, cu explozii de furie, conflicte neașteptate și personaje mereu la limita isteriei, se află o observație destul de tăioasă despre lumea în care trăim. Suferința se poate monetiza, imaginea de victimă se poate construi, iar adevărul devine secundar atunci când povestea prinde suficient de bine. De aici vine și tâlcul poveștii: din felul în care se transformă o escrocherie aparent absurdă într-o radiografie haotică a unei lumi în care toți vor să scape, dar nimeni nu mai știe foarte clar încotro s-o apuce.

VINERI, 19 Iunie, ORA 10:00 / CINEMA VICTORIA

COMPETIȚIE

Sicko – boala banilor

Ion Indolean

La început, totul pare doar o farsă disperată. Azamat și Tanshoplan nu mai reușesc să scape de datorii, așa că inventează o soluție pe cât de imorală, pe atât de eficientă: ea se va preface grav bolnavă, iar cei doi vor cere donații pe rețelele de socializare pentru un tratament salvator.

Minciuna funcționează, oamenii decartază, povestea se viralizează, iar cuplul descoperă rapid că ieșirea din sărăcie poate fi la fel de amețitoare ca

intrarea în ea. Odată pornit, mecanismul nu mai poate fi oprit. O minciună cere alta, mila publică trebuie cumva capitalizată, iar banii care ar fi trebuit să-i salveze încep să-i transforme.

Sicko, regizat de Aitore Zholdaskali, are energia unei crize de nervi prelungite. Se urlă mult, se disimulează, se aleargă dintr-un conflict în altul, iar situațiile escaladează cu o plăcere aproape perversă pentru exces. Eleganța calmă e înlocuită cu

acumularea și presiunea, cu senzația că orice scenă poate sări oricând în aer. Tocmai această frenezie îi dă farmecul: lumea celor doi pare deja dereglată înainte ca planul lor să înceapă, iar farsa bolii nu face decât să scoată la suprafață o boală mai mare, socială și morală.

Interesant e că filmul nu vorbește doar despre absența banilor, ci și despre efectul lor toxic atunci când apar brusc. Sărăcia îi împinge pe cei doi spre impostură, dar acumularea îi înrăiește, le deformează reflexele, le schimbă raportul cu ceilalți și cu ei înșiși. În loc să aducă liniște, banii produc adrenalină, panică,

Built for the road.
Born on the track.

The all-new RS 5

întârziat și ideile crețe (un duel cu arme siliconice pe care vă las să-l descoperiți). Alec, fiul introspectiv, cu tăcerile, zâmbetul încurcat și roșeața din obraji. Lizzie, partenera de platou a lui Dylan, cu căldura frustă și tricourile punk-la-feminin. Nina, prietena lui Alec, cu dezinvoltura, împunsăturile jucăușe și simțul etic. Aceste personaje care conving ca ființe-dincolo-de-tipologie și care au avantajul de a fi și foarte simpatice.

Scânteile care ies din ciocniri, spiritul de solidaritate care transpare din eforturile tuturor de a naviga diferențele și vulnerabilitățile pentru a gestiona greutățile (mai ușor și mai frumos) împreună. Mesajul necesar pe care îl transmite toată desfășurarea, fără a lăsa în vreun moment impresia coaserii cu ață albă: că sexul e parte din viață și uneori din muncă; că pornografia rămâne o dezbatere complicată, pe care (surpriză) nu o vom rezolva prin etichete panicos-moralizatoare; că problema, în orice caz, nu e obscenitatea sexului, ci stigma asociată cu munca sexuală. Și, desigur, *coming of age*-ul sensibilos-perspicace cu care rămânem la final. Cred că se vede că mi-a plăcut *Truly Naked*.

Film prezentat cu sprijinul Ambasadei Regatului Țărilor de Jos în România, SEE NL.

VINERI, 19 Iunie, ora 15:00 / CINEMA VICTORIA

COMPETIȚIE

Gol goluț – vulnerabilizare

Vlad Marina

Un star porno tomnatic își pune fiul adolescent să-i filmeze momentele incendiare în studioul improvizat de acasă. Sună cam rău, nu? Imoral, scandalos, iresponsabil, *you name it* – titlul-*clickbait* din presa senzaționalistă se conturează aproape de la sine. Dar poate că nu de titluri de senzație avem nevoie, ci de o privire empatică și detabuizantă, care vede aceste vieți în contextul lor social și le descoperă complexitatea. Dacă, de pildă, tatăl cu pricina își

crește singur fiul și doar așa își poate câștiga traiul (aka nu este un părinte denaturat stereotipic)? Dacă, la rândul său, fiul înțelege situația și o gestionează cu surprinzător de mult profesionalism (aka nu este o victimă stereotipică)? Și dacă expunerea precoce la universul filmelor pentru adulți nu este acest rău incomensurabil de natură să frângă / corupă / traumatizeze pe veci sinele băiatului, mai degrabă un accident

al împrejurărilor care se traduce într-o dificultate (concretă, surmontabilă) de a îmbrățișa intimitatea „normală” cu noua sa prietenă de la liceu?

Debutul lui Muriel d'Ansembourg e admirabil în felul în care dezvoltă asemenea întrebări grele fără a recurge la moralisme, eufemisme sau rezolvări magice. Lumea sa e una a texturilor autentice și a personajelor pline. Dylan, tatăl histrionic, cu reflexele de adolescent

Când instantaneele de adolescență radioasă-dulce-amară coexistă firesc cu secvențele de sex baroc (sau comic, sau absurd sau doar trist) și rezultatul chiar e empowering.

TIFF Lounge în Piața Unirii

Astăzi se anunță o zi plină la **TIFF Lounge**:

De la ora 11:00, ne întâlnim în cadrul **TIFF Talks** cu echipa filmului **De capul nostru**, iar de la **ora 12:00** cu echipa filmului **Y**. Ambele evenimente vor fi moderate de jurnalista Claudia Nedelcu Duca.

La ora 13:00 este programată lansarea cărții **Sus e numele meu, Ila!** de Andreea Ionescu-Berechet, apărută la Editura Corint, cu participarea regizoarei și scriitoarei Cecilia Ștefănescu și a autoarei.

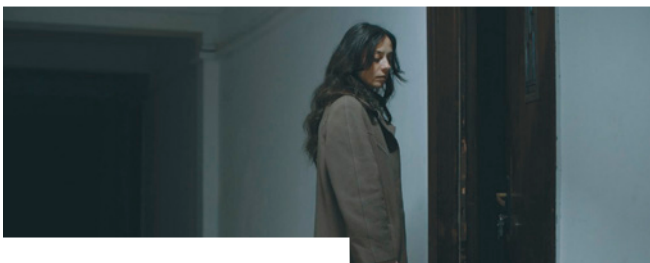
De la ora 15:30 are loc lansarea noului număr al revistei **Film**, dedicat TIFF-ului. Printre invitați se numără criticul de film Dana Duma, regizorii Laurențiu Damian și Tudor Giurgiu, precum și cercetătorul Constantin Părvulescu. Evenimentul va fi moderat de criticul de film Mihai Fulger.

Programul continuă la **ora 16:00** cu **InspiraTIFF**, având-o ca invitată pe actrița Andreea Vasile. Discuția va fi moderată de jurnalista Cristina Stănculescu.

De la ora 17:00 se desfășoară dezbaterea **TIFF Talks: AI sau n-AI?**, pornind de la filmul **Intelligence Rising**, alături de jurnalistul și autorul Mihnea Măruță și criticul de film Radu Toderici.

Nu mă lăsa să mor neliniște și mister

Oana Balaci

O femeie moare subit în fața blocului. Vecinii își continuă viețile. Toți, mai puțin ea.

Este vorbitul cu copacii

un motiv suficient pentru a fi concediat? Dar întârzierea provocată de o faptă bună? Acestea sunt doar câteva dintre întrebările pe care le ridică una dintre cele mai așteptate producții românești ale anului.

Drama horror cu accente de realism magic o are în centru pe Maria (Cosmina Stratan), o tânără a cărei viață se schimbă atunci când vecina ei enigmatică, Isabela (Elena Löwensohn), este găsită moartă în fața blocului. Maria își asumă responsabilitatea înmormântării și îi adoptă pe cei doi câței ai femeii, de care ajunge să se atașeze profund.

Prezența actorilor patrupezi Ricky și Anishka adaugă filmului un farmec aparte.

Nu mă lăsa să mor funcționează ca un slow-burn, construit din cadre atent compuse, în care acțiunea rămâne de multe ori secundară. Planurile largi subliniază micimea omului în fața naturii și a unor forțe greu de descris, aflate la granița dintre real și supranatural.

După ce se implică într-o poveste care, în aparență, nu o privește, Maria începe să fie bântuită de imagini imposibil de explicat rațional. Parcursul ei printr-un oraș de la malul mării, familiar și totuși straniu, capătă treptat o dimensiune onirică. Experiențele prin care trece lasă urme tot mai adânci.

Atmosfera neliniștitoare este susținută atât de cromatica întunecată, cât și de universul sonor: respirații sacadate, țipete, valuri tumultuoase și un semnal

recurent care devine, treptat, un avertisment al apropierii inexplicabilului. Muzica apare rar și are un caracter coral, aproape nepământesc. La fel de rare sunt și replicile, care oferă doar indicii fragmentare despre evenimentele petrecute după moartea Isabelei. Apariția fiului acesteia, la jumătatea filmului, nu clarifică misterul, ci îl adâncește.

Poate că tăietorul de lemne întâlnit târziu în noaptea, cu frica lui inexplicabilă de somn, deține cheia evenimentelor bizare. Poate că arborii chiar vorbesc dacă ai răbdare să-i asculți. Sau poate că unele lucruri nu sunt făcute pentru a fi înțelese, ci doar simțite până în măduva oaselor.

Debutul în lungmetraj al regizorului și scenaristului Andrei Epure a avut premiera mondială la Festivalul de Film de la Locarno, unde a concursat pentru Leopardul de Aur.

VINERI, 19 Iunie, ora 10:00 / CINEMA ARTA

Programul proiecțiilor este disponibil pe cluj.iuliusmall.com și fb.com/iuliusmallcj

Aidan Gillen: “When I watch a film, I want to be surprised and moved, and I don’t want to feel the passage of time”

Ahead of his masterclass on Friday, June 19, at 12:00 PM, at Radisson Blu, we sat down with Aidan Gillen to talk about his experience as a TIFF jury member and about what draws him to art.

Șerban Mark Pop, Rebecca Roca-Rozenberg

Hello Mr. Gillen! First of all, welcome to Cluj! How’s the city treating you and how was the projection of your newest film, *Gorky Resort*, received?

It was really well-received actually! I got to the screening at the end, because I’m on the jury and yesterday I watched four movies, so I only caught the last twenty minutes. The audience were very enthusiastic. We did an hour-long Q&A and then I also spent some 45 minutes meeting people in front of the cinema. It was pretty encouraging.

You mentioned being on the jury for TIFF. How has that experience been?

It’s always an honor. It’s my third time serving as a jury member and you always learn something along the way. I take it very seriously. The films have been quite different. They all have a lot going on in different ways. And I’m only about halfway through! There isn’t a difference between being a jury member and being a regular cinema-goer. And I do go to the movies, I do love film, it’s the same thing. Obviously, you have to fight for what you think is good. I learned not to be too easily swayed. These are important awards. These films depend on the film festival exposure and maybe picking up an award along the way to further their journey or to get them seen at all. Especially if it’s a

Photo: Claudiu Anghel

I don’t think that exclusivity or isolation that you see with some performers is conducive to being a real actor.

first or second time filmmaker, which TIFF does center on. I’m just looking to be surprised and moved, as in emotionally. I want to not notice the time go by or the filmmaking or the manufacture of it. Largely, they’ve been intriguing films.

If there is no difference between a jury member and an ordinary viewer, then what draws you to projects as an actor?

It’s generally the script. A good role in a good script.

It’s about who you’re surrounded with. It’s nice to think the project will be seen, but a lot of my favorite projects that I’ve been in, people have not really seen them. If I

gave you my top 3 films that I’ve been in, no one’s really seen them, but they’re good. I’ve turned down scripts that didn’t work. It might’ve been a flashy role that doesn’t make sense, but I’d rather do something that makes sense.

As for *Gorky Resort*, it felt really “of-the-moment”, considering what’s happening with Russia and Ukraine. Also to work with Polish filmmakers. I admire Polish film, going back and understanding its position in world cinema, with directors

like Polanski and Wajda, Holland, Kieślowski.

Have there been roles where you found yourself taking on habits, mannerisms, or ways of thinking from the character even after filming wrapped?

Yes, all of the time. I started off in this small theatre in London. The audience was as close as we are now. You can’t get away with faking it. That’s the type of acting I like to look at. And it becomes addictive. You live your life through someone else’s emotion. I suppose it became more real than what was happening in my real life, but as far as taking stuff home, I think you have to. I don’t think it stays with you forever, I constantly think about things I’ve done 30 years ago. That is my life, you know? Everyone takes their work home.

Your performances can create really strong emotional reactions in audiences. Do you see that as a compliment to the work, or can it sometimes feel strange when people connect those emotions to you personally?

I would take that as a compliment. Whether it’s these independent films or theatre, where you can feel the emotions because you have to, the actor feeds off the audience. It’s a two-way thing. I take it as a compliment, because when I go to see films or theatre, I expect it. It can be overwhelming sometimes, but it’s alright. I’ve got pretty messed up watching things. If I come out with my nose all red, then I’ve probably been hit hard. The line between audience and performer... The less of a line, the better. Even when you meet them. That’s also why I like festivals like TIFF. There is no line. You need to know what’s going on in the real world. It should be accessible. ■

3 Days in September

The Runaway Bride

Evgeny Gusyatskiy

Bianca (Andreea Vasile) is about to be married in a small town on Romania's Black Sea coast when an unknown woman arrives and publicly claims she is pregnant by Bianca's fiancé and has been his mistress for years. The revelation detonates the wedding, triggering a cascade of dramatic events.

There have been quite a few films about runaway brides, most of them - if not all - using the premise as a vehicle for a familiar romantic comedy. Working from the same setup, Tudor Giurgiu avoids most of the genre conventions. Shattered by the news, Bianca escapes her ruined wedding and her delusional family, plunging

into a wilderness of random places and encounters. She wanders desperately through the night, wherever her eyes lead her. All of this is captured in a single, uninterrupted 65-minute take - a real-time roller-coaster experience that frees the story from anything predictable.

Bianca's nocturnal adventure is bookended by an idyllic prologue, in which she happily anticipates her wedding, and an after-the-storm epilogue, in which she awakens as an altogether different person, having shed all her illusions. This transformation - a volatile, electrifying journey

A real-time roller-coaster experience that frees the story from anything predictable.

through betrayal, devastation, the collapse of belief, panic attacks, acceptance, and liberation - is carried by Andreea Vasile with volcanic power. It is a tour-de-force performance. Vasile becomes the film's magnetic center, aided by a meticulously choreographed camera that never lets her slip out of focus, making her presence all the more compelling.

Composed largely of moving close-ups, the film

uses Vasile's face as a canvas for a wide range of emotions and nuances, at once intimate and burlesque, serious and ironic. The same duality defines the film itself, which constantly oscillates between comedy and drama, absurdity and sadness. Ultimately, *3 Days in September* is both the portrait of a woman beyond the brink of a nervous breakdown and an explosive story of self-reclamation.

FRIDAY, 19 JUNE, 20:30 / STUDENT HOUSE

Descoperă puterea mobilității feroviare. În felul tău.

La Alstom, 85.000 de colegi de pe toate continentele modelează viitorul mobilității - împreună.

Alătură-te unei echipe globale și contribuie la modul în care se mișcă lumea!

Alstom / A. Sulyok

Descoperă oportunitățile noastre de carieră și începe-ți parcursul la Alstom.

ALSTOM

No Safety Net – an interview with actress **Andreea Vasile**

Andreea Vasile talks about Bianca, her character in *3 Days in September*, about the truth of immediate reactions and about the way a one-take film forces an actor to give up control.

Ion Indolean

Photo: Andreea Popa

After opening TIFF last Friday, the film has its second screening today at 8:30 PM at the Student House, in the presence of director Tudor Giurgiu and the film's crew, followed by a Q&A session. On June 20th, at 11:00 AM, a TIFF Talks discussion with the team will take place at the TIFF Lounge in Unirii Square. **There is a mixture of vulnerability and strength in your character. She runs away, but her escape does not seem only like giving in, but also like the beginning of a separation. How did you read her journey?**

I think that, in general, separations are very rarely conscious. They somehow begin before we are able to name them. With Bianca, there is no time to think, she has no plan, her actions are triggered by her emotions and by her body, and they happen before her mind can formulate exactly what is going on. That was what interested me most, when I tried to recreate her whole journey as truthfully and honestly as possible: to

respect this chronology, if I can call it that, of her actions, without filtering it too much. There is a lot of confusion there, a lot of chaos, both inside and outside, but also a kind of agency, although you would not necessarily say so at first glance. **The line “tonight I ran into all the crazies” seems to capture something essential: Bianca does not just meet strange people, she also begins to see the world differently. How did you work with this state of distorted reality?**

Oh, now we could start an endless discussion about what reality is and what is presented to us as reality. Bianca does not analyze reality too much and reacts, as I said, with whatever she has available in that moment, with what she has learned or has not learned, with what she has understood or has not understood, with whatever is alive in her. The analysis comes later, the explanations, the conclusions — all of that appears

“The truth was right there, in those rushed reactions, undisguised and uncensored in any way.”

after that night is over. My bet, when it came to Bianca, was not to stand in her way. Not to confuse her with my mind, with analysis, with my tendency to overthink everything, with my need for control, rigor and discipline. **In a one-take film, the actor**

3 Days in September

does not really have a safety net. How does the acting change when you know you cannot “fix” the moment through editing?

It was very complicated for me. As an actor, I need to know all the time what shots we have, what lenses, when it is a close-up, when it is a wide shot. But beyond lenses and shots, there remains one single thing that the camera sees, no matter what you do: the truth. And maybe that

is essential in our search as actors. The truth of that particular moment. That is also the challenge. In our lives, we are so rarely honest with others, with ourselves, with the reality in front of us. What interests me in every project is the story. And the way I value the story and the craft itself is to make sure that I am always in a position to search for the truth. Even if that means abandoning myself completely.

Bianca goes through many states in a very short time: shock, anger, shame, confusion, release. How did you build this accumulation without pauses, especially in a film conceived in real time? I was interested in the need for truth: not to act out conclusions, not to explain, and, maybe most importantly, not to create steps – now

it is shock, now anger, now shame. In her case, emotions come all at once; they overlap. People have no idea what they feel when something happens to them. And I really do not think you can build the accumulation; you only have to be careful not to let it stop, to allow yourself to be present and to react without embellishing anything. ■

FRIDAY, JUNE 19, 8:30 PM / STUDENT HOUSE

Industry Days: Conferences on AI and Its Impact on Cinema

Titus-Cezar Constantinescu

How can AI change the way films are made today?

On Friday, June 19, at 4:00 PM, at the Radisson Blu Hotel near Central Park, **Matt Subieta**, film producer and director at Navia Films, will give a conference on the use of artificial intelligence in cinema, particularly for independent filmmakers. He will also discuss the importance of keeping people—not machines—at the center of the filmmaking process.

Matt Subieta, speaking to AperiTIFf:

"The general idea is how we can integrate AI into traditional filmmaking techniques. More specifically, how independent filmmakers can use artificial intelligence in a traditional production model without eliminating jobs, while continuing to hire people and rely on conventional financing and distribution systems. AI can help reduce costs without necessarily replacing workers. However, because production costs are already so high, many people have already lost their jobs. In the United States, nearly

half of the industry's workforce has lost employment over the past few years, and there is a strong possibility that the same thing could happen in Europe.

The more difficult a film is to make, the more attractive AI becomes from an investment perspective. Complex or challenging scenes can be created much more easily with AI, and we are trying to combine real footage and practical scenes with AI-generated content. This way, jobs are preserved while production costs are reduced. Filmmakers can also use various AI-powered tools to promote their work.

However, there is also a darker side: the belief that robots can make films. I believe that filmmaking is fundamentally about people, a group of individuals who are passionate about what they do, who constantly bring new ideas and creative energy. For example, when you work with an actor, there is always room for improvement, improvisation, and new ideas. Actors

always contribute something unique. An AI actor, on the other hand, simply follows the script. You can certainly make superhero movies with AI, but authentic, meaningful films are happening right here and right now because people continue to work together. Ultimately, what makes such films possible is truth."

At 5:00 PM, also at the Radisson Blu, **Vasi Alboiu**, AI Creative Engineer at PRO TV, will lead a workshop examining the use of AI tools in film and animation production.

Vasi Alboiu, speaking to AperiTIFf:

"First and foremost, I will talk about how emotions lie at the heart of every project we create, whether we are talking about animation, television series, shows, or films. AI is very good at many things, but emotion is not one of them. Emotion remains an underlying layer that AI does not truly understand. No matter how much effort the people behind AI models put into injecting

emotion into the results, the outcome rarely meets expectations. Fortunately, people are still here on Earth, and as long as they are, emotion will remain part of our stories.

Mistakes are an essential part of a model's learning process. When training a model, we pay close attention to the dataset we prepare and feed into it. If there are flaws in that dataset, the model will interpret them as normal and adjust its output accordingly. We have trained models using various data sets and observed how far—or how close—they can get in their generations. As an experiment, this is fascinating. However, when the goal is to generate something highly similar to the original work and maintain the same artistic direction, experimentation has its limits, and we need to find the right solution.

That is exactly what we did with our animated series. We tested, failed, tested again, and failed again until we managed to train a model capable of producing images as close as possible to the original illustrations.

TUP—the animated series I am referring to—showed us both the limits of AI understanding and the fact that we, as humans, can continue to push our own boundaries. We can find solutions as long as we are willing to accept our initial mistakes and, like AI models themselves, keep learning.

At the moment, we work with a variety of AI models, from image generation to video creation. We operate our own servers in a completely secure and isolated environment. We are experimenting with new techniques and creating visual effects in ways we have never done before. Yet we continue to search for that human emotion, the same emotion we initially struggled to find while working on TUP." ■

Alexander Nanau: "A country without culture is a country that disappears"

Alexander Nanau - the director of *Collective* (2021), which earned Romania its first-ever Oscar nomination - is a member of the jury in the What's Up, Doc? competition.

Maria Măruță

society. A country without culture is a country that disappears, that will be devoured by neighboring cultures. And these wars are not fought only over who has the strongest economy. A crucial war for survival as

now feels like science fiction in the world we live in, where films are discussed for a day and then immediately replaced by something else. Personally, that meant the most to me - the visibility of the film and of a story that is extremely important to Romanian society.

Where do you feel Romanian cinema is losing ground - project development, production, international distribution, promotion campaigns? Where are our weak links?

First and foremost, development. Throughout the film industry, everyone knows that development lays the groundwork for production. In Romania, if we look at CNC development budgets, they are laughable. Until now, the maximum awarded for documentary development has been around €3,000 per project, and up to €5,000 for fiction. If we consider what documentary development entails - shooting, traveling, writing - gas alone costs more than €3,000. And from that amount, you can subtract the €500 application fee to CNC. It's absurd. That's why hardly anyone applies - the cost of applying and putting together a dossier is higher than the funding you receive. This shows that these systems were designed by people who have no understanding of the field or the film industry.

In production, budgets are equally ridiculous. For documentaries, the average budgets awarded are somewhere between €40,000 and

€70,000 per project. A project that stretches over five years can cost up to €800,000-900,000 over that period. It's a system designed more to prevent films from being made than to support them. Of course, it's understood that CNC's overall budget is too small - if it tries to give everyone something, it gives very little. That, in practice, is the death of the industry.

Then there's the major issue of cinemas. We don't really have cinemas - we have malls with multiplexes that only show commercial films. But if we all just watch *Spider-Man*, we won't develop sensitivity toward culture or cinematic language - something we all need to learn so that we aren't manipulated by propaganda.

Do you think Romania should strategically aim for another Oscar?

A country cannot set such a goal. We're talking about an industry that operates within a creative art form. In this creative industry, the more you lay the groundwork for creativity - the more tools you give people the freedom to create and to experiment with storytelling - the better the chances of results. An Oscar is not something to be hunted or worshipped. After Natalie Musteață's short film won the Oscar, people went crazy, because Romania has been trained to think this way: that everyone must win awards, and as many as possible.

The Oscar is not about feeding a national obsession with awards or the Romanian ego, but about focusing on Romania's potential to produce films that can succeed. An Oscar attracts more funding into the country. Once we're on the industry map, producers begin to consider coming here to make films. It's about growing an industry so more people can benefit from it - not about inflating our egos. ■

Did Fjord's Palme d'Or open up new opportunities for the Romanian film industry?

There is no doubt that it did. Just as it did in 2007, with the first Palme d'Or, Cristian Mungiu has once again drawn increased attention to Romanian cinema. This prize represents a reinvigoration of Romanian film. In recent years, we've had Golden Bears, Silver Bears - Radu Jude has become a filmmaker followed worldwide, with retrospectives organized all over the globe. On the other hand, the Palme d'Or also shines a spotlight on the miserable treatment Romanian culture receives from the political establishment.

In what sense?

In the sense that for two years now, the Romanian Film Centre (CNC) has had no funding calls, no clear pathway for films. Essentially, you have a high-performing industry, while the political sector tramples all over it, trying to suffocate it. Other European countries - Poland, France, Germany, Italy - understand that culture is an industry which, once supported, generates financial revenue for

The fact that TIFF exists and has helped educate audiences in the art of watching films is crucial.

an identity is fought over cultural visibility - over who is able to preserve a cultural identity.

What did the Oscar nomination mean for?

First and foremost, it meant fulfillment, because working on a film - especially an observational documentary - is extremely hard. It's very labor-intensive and emotionally taxing. Ultimately, it's four or five years of work - four or five years of one's life. It's more complicated than fiction filmmaking. Here, you have to shoot for years, then edit - it's work that removes you from your own life for a long time.

What interests me is not the award itself, but the visibility that came with this achievement. That visibility meant the film was actually seen and distributed worldwide. It was discussed for months - something that

RO Days

Industry Events

Friday, June 19th 2026

■ 10.00 – 14.00

Works in Progress Screenings

(15-20 minute excerpts from the 7 selected films + Q&A)
@Cercul Militar (by invitation only*)

SYNC @EDISON – HOUSE OF MUSIC

■ 14.00 – 15.00

Alex Simu & George Dumitriu: Music scoring & Cine-concerts Masterclass

■ 15.00 – 15.15 – Coffee break

■ 15.15 – 16.15

Balz Bachmann: Music as narrative architecture Masterclass 1

■ 6.15 – 16.30 – Coffee break

■ 16.30 – 18.00

Gary Welch Masterclass

■ 18.00 – 18.30

Gary Welch in conversation with Balz Bachmann: music supervising

Moderated by Andra Vasile & Adina Popescu (Sync About It)

PRESENTATIONS & INDUSTRY EVENTS

■ 10.00 – 10.30

Who and What Protects the Screenwriter?

Speaker: Denis Goulette (General delegate – Federation of Screenwriters in Europe) in conversation with Geo Doba (Founder and President – Romanian Film & TV Screenwriters Guild) and Cristina Iliescu (Founder and Vice President – Romanian Film & TV Screenwriters Guild)
@Radisson Blu – Ballroom (Access to Industry & Press Guests)

■ 10.30 – 11.45

Roman Gutek Masterclass – moderated by Martin Blaney

@Radisson Blu – Ballroom (General Access)

■ 11.45 – 12.00 – Coffee Break

■ 12.00 – 13.15

Aidan Gillen Masterclass

@Radisson Blu – Ballroom (General Access)

■ 13.15 – 14.00

European Series in Transition: Funding, Institutions and New Dynamics – Speakers: Alex Trăilă (Programme Manager Series Co-Productions, Council of Europe) & Emmanuel Eckert (Founder & Producer Samara Media)

@Radisson Blu – Ballroom (Access to Industry & Press Guests)

■ 14.00 – 15.30

Ro Days Lunch offered by PRO TV & VOYO
@Radisson Blu Terrace (by invitation only*)

■ 15.00 – 16.00

Beyond Borders: How Actors Build International Careers

Speakers: Alice Walrafen (Agent – Agence Adéquat), David Zitzlsperger (Filmmakers Europe), Domnica Cîrciumaru (Casting Director), Jon Kiriac (Agent – Velvet Management)
@Radisson Blu – Central Park (General Access)

■ 15.30 – 16.00

Drama Room Pitches

@Radisson Blu – Ballroom (Access to Industry Guests)

■ 16.00 – 16.50

Book to Screen Pitches

in Romanian @Radisson Blu – Ballroom (General Access)

■ 16.00 -16.45

AI Tools for Indie Filmmakers to Stand Out, Scale Up, and Stay Human

Speaker: Matt Subieta (Director, producer – Navia Films)
@Radisson Blu – Central Park (General Access)

■ 17.00 – 17.45

AI in Film and Animation Production – in English

Speaker: Vasi Alboiu (Group AI Creative Engineering, Innovation and Community Lead, PRO TV)
@Radisson Blu – Ballroom (General Access)

■ 18.00 – 18.45

RO Days – Industry Awards Ceremony (Transilvania Pitch Stop, Drama Room, Book to Screen, Works in Progress)

@Radisson Blu – Ballroom (Access to Industry & Press Guests)

*by invitation only refers to exclusive events reserved for specific guests who have received a formal invitation.

In Memoriam Edna Fainaru

Edna Fainaru, one of the most important Israeli journalists, has passed away at the age of 85. Through her writing in prestigious publications such as *Variety* and *Screen International*, she shaped the landscape of film criticism, influencing generations of filmmakers and authors. Through the projects she initiated, she placed great value on the role of critical thinking. Together with

her husband, Dan, she founded *Cinematheque* magazine in 1982 - the only publication specialized in film in Israel - which for decades served as a cornerstone of Israeli culture. She was a devoted member of FIPRESCI and an artistic consultant for festivals in Geneva, Copenhagen, Taormina, and Istanbul, as well as for local Israeli festivals. She encouraged generations of filmmakers and provided a platform for young critics. For TIFF, Edna was one of the recurring guests, an always lively and optimistic presence whom we will always remember with nostalgia.

Sorella di Clausura sau jocul ca revoltă

M-am văzut cu Ivana Mladenović la Institutul Francez pentru a discuta cu ea despre *Sorella di Clausura*, film trecut prin toate alifile critice, de la omagierea sa pentru spiritul punk, liber și jucăuș pe care îl propune, la abordări mai polarizante.

Mara Vintu

Discuția pe care am avut-o cu ea la un pumpkin spice espresso (eu) și o cafea scurtă (ea) a atins puncte despre producția ultimului ei film, inspirat din manuscrisul Lilianeî Pelici, care a avut premiera la Locarno anul acesta.

În *Sorella di Clausura*, limbajul sonor este crucial, secvențele sunt intercalate, oamenii vorbesc unii peste alții, peste muzică, peste zgomotul aspiratorului, unii în ciuda altora.

Cum ai ales sunetele?

Ivana Mladenović: La *Sorella* a fost puțin mai dificil, pentru că nu știam de la început cine va fi exact Boban. Și în funcție de Boban trebuia să construiesc și muzica. Nu îmi dădeam seama nici ce fel de film va fi, dacă va merge mai spre realism sau nu. Muzica are referințe, dar sunt cumva comentarii la balcanism care îl scot din zona asta și îl fac mai degrabă post-balcanic, ca să îl numesc, dar în orice caz, cred că muzica, actorii și tot restul formează un tot.

Dar chiar și în *Sorella* există acest element de revelație, de a pune totul pe masă.

O perioadă am fugit un pic de anumite lucruri, dar acum cred că încerc să-mi adun curajul pentru etapa următoare, care poate e mai degrabă o întoarcere decât o depășire. E un alt fel de a vorbi despre realitate. La mine, înainte, instrumentul principal era filmul documentar, iar mai pe urmă a venit o perioadă de *hiding behind fiction*.

Da, cred că nu știu altfel. Mă întrebă foarte

Eu și Adi Schiop am scris scenariul împreună și cred că ne-am înnebunit unul pe altul de-a binelea, dar pasiunea s-a menținut jucându-ne foarte mult.

multă lume de ce filmele astea, de ce așa. Pentru *Sorella*, motivația a fost un fel de furie sau de încăpățănare de a scoate la lumină o poveste pe care mulți oameni au refuzat să o publice (manuscrisul Lilianeî) o poveste despre două femei și despre

ce înseamnă să fi scriitor, artist, într-o lume în care, chiar dacă femeile au puțin mai mult spațiu decât în anii trecuți, absolut nu este încă de ajuns.

Titlurile secvențelor sunt scrise în engleză, iar oamenii vorbesc cu accente foarte bogate și diferite. E un teren pe care-l găsești special în filmul românesc, care pare câteodată mai degrabă film bucureștean, cu câteva excepții.

Am zis pur și simplu: hai să lăsăm toată lumea să vorbească cum vorbesc, mai ales că am lucrat cu non-actori. Taică-miu l-a jucat pe Boban,

iar mama mea e mama Stellei. Ea e vlahă și vorbește cu accent vlah; taică-miu e sârb și nu vorbește nici română, nici engleză – a învățat replicile pe de rost. Cred că filmele mele sunt și despre locuri – Ferentari, Kladovo, Timișoara, locuri abandonate la Dunăre. Locuri care spun ceva în sine despre societate. Chiar în Rotterdam stăteam și ascultam ce ziceau oamenii despre filmele mele, și mi-am dat seama că asta e un fir care le leagă: sunt filme despre locuri care poartă o memorie. Și e frumos să stai singur și să vezi cine sunt oamenii de care te apropii.

Cum ți-ai menținut încăpățănarea și dragostea pentru *Sorella* pe parcursul anilor lungi de pregătire?

Ivana cea Groaznică și Soldații au fost niște exerciții, filme făcute destul de rapid. Singura provocare reală a menținerii iubirii față de o poveste a venit la *Sorella*, care a fost cea mai lungă și mai complicată experiență de până acum. Să o păstrez vie, să *keep loving it*, asta mi s-a părut extrem de greu. Dar interesul a fost reîmprospătat odată ce am început să lucrez cu Katia și cu Marius.

Ce a adus Katia personajului Stellei?

Puterea și dreptatea acestei femei. Nu știu cum altfel să o spun. Cea mai mare frică pe care am avut-o când am scris a fost să nu cadă personajele în stereotip, pentru că vorbind despre două femei foarte diferite, capcana era la tot pasul. Katia a adus personajului Stellei o forță aparte, *the power of not being just lost*, nu că ar fi ceva greșit să fi pierdută, dar ea a scos personajul din stereotip. Și cred că asta a fost cel mai frumos moment: să văd cum se contura personajul la filmare. ■
VINERI, 19 Iunie, ORA 15:15 / CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR, URMAT DE Q&A CU IVANA MLADENOVIC

WHAT'S UP, DOC?

Despre noroi și sânge – când alții o duc rău, ca noi s-o ducem bine

Claudia Negrea

Un documentar visceral, dur și emoționant care ne expune prețul confortului și al privilegiului, punând reflectorul pe cei care trebuie să-l plătească.

Coltanul este un minereu metalic din care se extrag niobiul și tantalul, fiind folosit în special pentru producerea condensatoarelor de tantal. Mai simplu spus – laptop-urile, telefoanele mobile, hard-diskurile

și o mulțime de alte aparate electronice pe care le folosim în viața de zi cu zi nu ar exista fără acest minereu care se găsește în proporție de aproximativ 80% în munții Republicii Congo. Este vorba despre exact ce anticipați,

probabil, din această scurtă introducere: avem de-a face cu un documentar care explorează îndeaproape viețile câtorva băștinași supuși unui stil de viață exploatant, cu o istorie și, cel mai probabil, cu un viitor tragic.

Documentarul lui Jean-Gabriel Leynaud ne invită într-un paradis însângerat. La fel ca în mai toate zonele magnifice de pe planetă, bogate atât în resurse naturale, cât și în peisaje la care putem doar visa, populația se confruntă cu un nivel de trai care nu ne poate stârni decât revoltă. În micul oraș Numbi, foști copii-soldați deveniți mineri speră la un viitor mai bun, care întârzie să apară. Mai că-ți vine să-i tragi de mânecă pentru a le expune iluzia, însă apoi realizezi că această proiecție e, poate, singurul lucru care îi mai determină să continue. Leynaud preferă să prezinte o perspectivă profund imersivă. Nu avem nevoie de statistici sau de talking-heads care să ne explice cum stau lucrurile. Urmărind personajele în intimitatea lor, criza umanitară este evidentă.

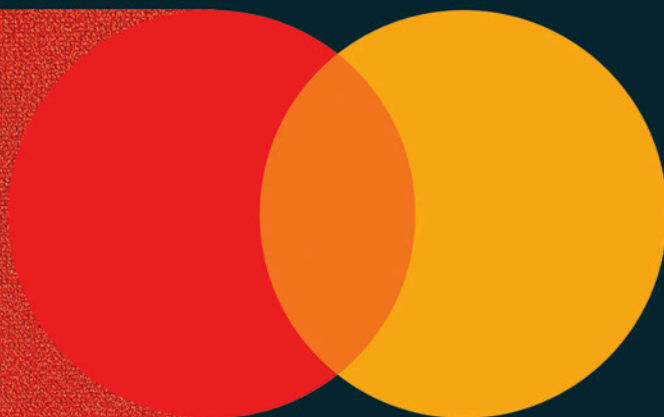
VINERI, 19 Iunie, ORA 12:30 / CINEMA ARTA

TIFF

PARTENER OFICIAL

Un covor roșu care
întâmpină orice viziune
artistică: **priceless**

TIFF, o călătorie de 25 de ediții

Foto: Nicu Cherciu

► 2017

La ediția a 16-a, invitatul de onoare a fost actorul francez Alain Delon, distins cu Premiul pentru întreaga carieră datorită contribuției sale extraordinare la cinematografia mondială.

Foto: Vlad Cupșa

► 2018

Close-up Fanny Ardant a reprezentat o secțiune dedicată îndrăgitei actrițe și regizoare la TIFF.17, iar aceasta a fost prezentă pentru a ridica Trofeul Transilvania pentru întreaga carieră.

Foto: Nicu Cherciu

► 2019

Majoratul festivalului s-a sărbătorit împreună cu actorul american Nicolas Cage, căruia i s-a înmănat Trofeul Transilvania pentru Contribuția Adusă Cinematografiei Mondiale.

ZILELE FILMULUI ROMÂNESC

Un loc sigur

Zgomotul din liniște

Louisa Miclăuș

Lucia (Marina Palii este soția lui Gelu (Virgil Aioanei). Alegerea de a deveni casnică pentru a avea grijă de fiul lor, Doru (Alex-Ioan Petre), o plasează într-o poziție de dependență atât financiară, cât și afectivă, determinând-o să își pună sub semnul întrebării propriile decizii.

Într-un sejur pe litoralul bulgăresc, Lucia, Gelu și Doru sunt însoțiți de cuplul Cristina (Bianca Cuculici) și Mihai (Rolando Matsangos). Apariția lui Vladimir (Emil Măndănac) destabilizează aparenta armonie a grupului,

Două cupluri își petrec vacanța pe litoralul bulgăresc, dar o prezență misterioasă le dă peste cap atât concediul, cât și viața.

iar spațiul idilic își pierde treptat stabilitatea. Prezența bărbatului reactivează tensiuni și dorințe latente în Lucia, care se propagă în întregul cerc de prieteni. Astfel, satul liniștit în care își petrec vacanța se transformă din refugiu într-un câmp de proiecție al frustrărilor.

La nivel formal, lungmetrajul de debut al Ceciliei Ștefănescu se înscrie în convențiile Noului Val

românesc, adoptând un ritm lent și o observație prelungită. Conversațiile, privirile, și momentele de respiro la mare sunt lăsate să se decanteze în timp. Alături de subteme precum critica de clasă și migrația,

se conturează un portret apăsător al relațiilor interumane și fragilității acestora. Brusc, liniștea valurilor se transformă în zgomotul conflictului.

VINERI, 19 IUNIE, ORA 14:30 / UNIVERSITATEA SAPIENTIA

O iubire a lui Swann

În căutarea obsesiei pierdute

Claudia Negrea

Regizorul Volker Schlöndorff alege partea a doua din primul volum al unui roman clasic absolut: *În căutarea timpului pierdut* de Marcel Proust. Povestea se concentrează pe Charles Swann (Jeremy Irons), un burlac veritabil, bogat și rafinat, personajul principal al romanului, care se îndrăgostește în mod obsesiv de Odette de Crécy (Ornella Muti), o curtezană. Relația se transformă într-o aventură autodestructivă, întrucât iubirea lui Swann nu este una autentică sau sinceră, ci bazată pe jocuri de orgolii și pe vanitate. Nevoia lui Swann nu este de a iubi, ci de a poseda.

Un aristocrat cade pradă infatuării obsesive pentru o curtezană care îl împinge dincolo de limitele oricărui echilibru emoțional.

Paranoia, obsesie, control. Acestea sunt motoarele care angrenează personajul lui Swann într-o poveste menită parcă unui final tragic. Curtezanei i se atribuie diverse sarcini de către o

pe Odette cu personajul biblic Zipporah dintr-o frescă a lui Botticelli, nuanțându-se astfel estetica specifică perioadei Belle Époque, dominată din punct de vedere vizual de opulență, o lumină caldă de chihlimbar conturând o atmosferă uneori sufocantă. Într-o atmosferă melancolică în care par să domnească doar personaje degradate ale aristocrației, Baronul de Charlus (interpretat de Alain Delon) destinde spiritele prin cinism și teatralitate, însă nu e suficient pentru ca povestea să respire aer curat. Iubirea este prezentată ca o boală într-o dramă de epocă puternică, ce ne pune în fața unei oglinzi a degradării și a obsesiei.

geloasă Madame Verdurin (Marie-Christine Barrault), sarcini care, la rândul lor, stârnesc gelozia chinuitoare în Swann. Swann o compară

Proiecția va avea loc în prezența actriței Ornella Muti. **VINERI, 19 Iunie, ora 18:00**
CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR

Două mențiuni speciale în cadrul Bursei Alex. Leo Șerban

Bursa Alex. Leo Șerban a fost inițiată în memoria unuia dintre cei mai apreciați critici de film din țara noastră. Ajunsă la cea de-a 11-a ediție, bursa le este dedicată tinerilor cineaști, critici sau jurnaliști de film.

fără o comunitate structurată în jurul lor.

Marina Palii a primit mențiunea specială din cadrul Bursei Alex. Leo Șerban, în valoare de 1000 de euro, acordată în parteneriat cu Conceptual Lab by Theo Nissim unui tânăr actor român care s-a remarcat printr-un

Foto: Chris Nemes

Timișoreanul **Darius Zelenco**, psiholog și pedagog, basist al formației Monokrom, colaborator la Asociația Marele Ecran și corespondent pentru Festivalul de Film de la

Cannes, a primit o mențiune specială în cadrul Bursei Alex. Leo Șerban, în valoare de 500 de euro, oferită de AFFT. Proiectul lui, Revista Kinostetic, își propune să devină o revistă de critică

cinematografică în toată regula, un spațiu în care critici tineri și aspiranți să aibă unde să publice și să se formeze, și un avanpost al cinefiliei în Timișoara - un oraș cu cinematografe, dar

succes notabil într-un scurtmetraj sau lungmetraj a cărui premieră a avut loc în anul 2025. Ea joacă în filmele prezentate la TIFF - *Dinți de lapte*, *Un loc sigur*, *Nu mă lăsa să mor*. ■

TIFF Team: Ovidiu Neamțu, parte din echipa primelor ediții

La ediție aniversară, punem un reflector și pe cei din echipa care a făcut și face posibil tot ce înseamnă TIFF: cine sunt (o parte) dintre ei și care e filmul lor la TIFF.

Ruxandra Predescu

Cine ești, ce-ai făcut la TIFF, câți ani și de ce?

Sunt Ovidiu Neamțu de la Asociația I1even. Am probabil sute de evenimente organizate până acum, dar punctul de start în călătoria mea a fost prima ediție de TIFF. A început cu un telefon de la Tudor Giurgiu, care căuta să-și formeze o echipă locală în Cluj-Napoca, pentru lansarea unui festival de film. Așa am ajuns să fiu implicat în primele două ediții, în care am făcut de toate: amenajat săli, lipit afișe, organizat petreceri, găsit voluntari, mutat materiale, condus invitații speciali și tot ce mai era nevoie.

TIFF a fost o experiență memorabilă și irepetabilă, din care mă bucur că am făcut parte.

Dacă TIFF-ul ar fi un film, ce titlu i-ai da și ce gen ar fi?

Cu siguranță ar fi un serial și s-ar numi *Tânăr și neliniștit*. Ar fi romance & adventure, asta pentru că am prins anii tinereții sale, ani în care m-am îndrăgostit de el din postura de actor în distribuția sa, dar l-am urmărit și ca simplu specta-

tor în cele 25 de sezoane ale sale, pline de aventuri.

Dacă zic TIFF, care e primul cuvânt care-ți vine în minte? Dar prima imagine?

Cuvântul e călătorie, ca cea alături de soția mea, cu

care m-am căsătorit în anul primei ediții TIFF. Imaginea e cea a doi tineri pe terasa de la Diesel: un regizor cu viziune cam fantezistă și povești de București care-i spunea unui tânăr ambițios și fără bani din Clujul lui Funar despre ideea unui festival internațional de film și despre cum vor face ceva nemaivăzut. Imaginea a devenit realitate.

Care e ritualul tău preferat la Cluj în timpul TIFF?

Filme, terase, prieteni.

Dacă am face o capsulă a timpului pentru echipa TIFF50, ce ai pune în ea și de ce?

În seara de deschidere a TIFF25 am stat chiar lângă Nadia, astfel că am văzut de aproape reacțiile la fragmentul de film care-i poartă numele: a râs copios, dar a lăcrimat. La final, s-a întors spre public și a mulțumit pentru aplauze. Astfel de imagini și emoții aș pune în acea capsulă. ■

REGINA MARIA
iubeste TIFF!

Hai în Piața Unirii,
intră în joc și câștigă merch
din colecția noastră aniversară!